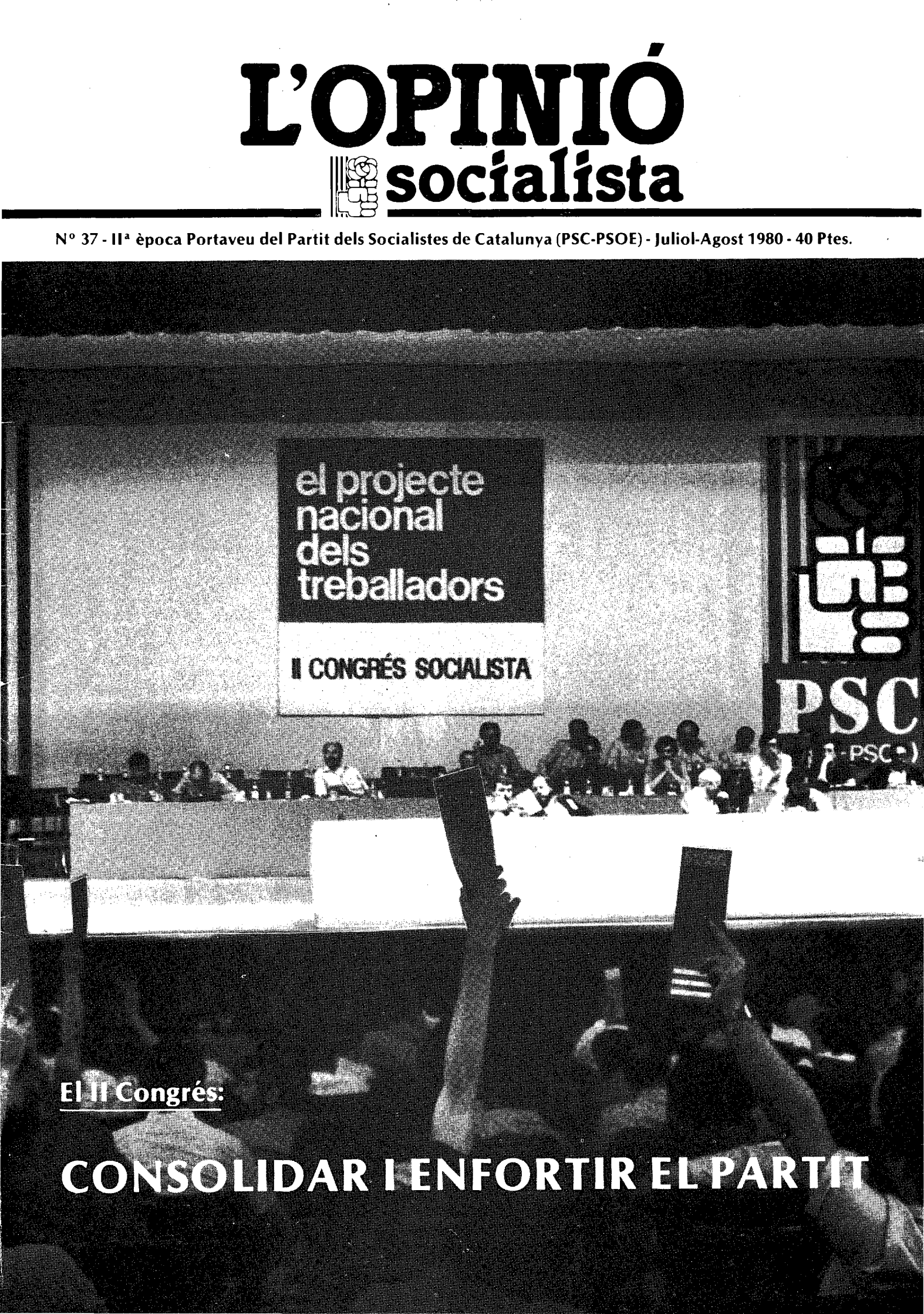

L'OPINIÓ

socialista

Nº 37 - IIª època Portaveu del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE) - Juliol-Agost 1980 - 40 Ptes.

el projecte
nacional
dels
treballadors

II CONGRÉS SOCIALISTA

PSC
(PSC-PSOE)

El II Congrés:

CONSOLIDAR I ENFORTIR EL PARTIT

D'acord amb les resolucions del Congrés

EL PAPER DE L'OPINIÓ SOCIALISTA

La ponència de Premsa i Propaganda on va estructurar-se el futur de "L'Opinió".

La ponència de Premsa i Propaganda que duia com a lema el de "Per a una política eficaç de comunicació" tractava en diferents apartats el tema de les publicacions del Partit. Referent a L'OPINIÓ SOCIALISTA cal dir que la ponència analitzava aquests dos anys d'història de la publicació i establiria el que ha d'ésser en el futur el portaveu del Partit.

"L'Opinió Socialista" — diu la ponència — pateix del mal d'haver estat abandonada a la seva sort, sense massa equip professional al darrera. Tot i haver millorat als darrers temps, és evident que caldria unificar les bases de treball de les diferents publicacions del Partit, fins i tot de l'òrgan intern "Informació Socialista" a nivell d'infraestructura, tot i que fossin independents com a òrgans de premsa diferenciats com ho són ara, per a donar més força i contingut a "L'Opinió".»

"El servei de publicacions — continua més endavant la ponència — tindrà al seu càrrec "L'Opinió Socialista", periòdic oficial del Partit. El portaveu oficial avui en dia, ha d'estar considerat com a mitjà d'informació al militant i com a focus d'informació que pugui interessar als mitjans d'informació convencionals per a reproduir-

les i servir així com altaveu. Si obté això i s'aconsegueix que el militant senti que té la informació que necessita sobre el Partit i que aquesta informació li permet d'exercir dins el seu mitjà social, el seu paper de líder d'opinió, el portaveu haurà aconseguit una finalitat que ens és totalment necessari assolir."

L'actual redacció de L'OPINIÓ SOCIALISTA confeccionà una esmena adicional a afegir en aquest punt sobre alguns punts que calia precisar en torn del futur del portaveu. L'esmena fou presentada per un dels delegats de la comissió que estudiava la ponència i fou assumida en la mateixa. El text d'aquesta esmena és el següent:

"Vistos aquests objectius fonamentals, la distribució de "L'Opinió Socialista haurà de canalitzar-se bàsicament per mitjà de la subscripció. La subscripció és obligatoria pel militant i el seu preu, fixat políticament, serà afegit per la seva propia agrupació a la cuota mensual que aquest normalment ja paga. Per altra banda, les agrupacions i els propis militants hauran d'extendre la difusió de la revista fent que se suscriuin tots aquells simpatitzans o persones interessades

en seguir l'actualitat socialista des del portaveu del Partit. Des de la redacció, o per mitjà dels serveis de l'oficina de premsa "L'Opinió Socialista" es farà arribar als diferents mitjans informatius i estaments a on es cregui convenient extendre la difusió del contingut del portaveu oficial.

Els index de venda, excivament baixos i els elevats costos d'una àmplia tirada i de la distribució comercial de "L'Opinió Socialista", posat de manifest també en la seva recent segona època, força millorada d'imatge que no de contingut, aconsella suprimir o restringir la venda de la revista al quiosc. Això no implica, que en altres possibles circumstàncies futures, pugui replantejar-se novament la difusió comercial de la revista.

"L'Opinió Socialista" ha d'ésser bàsicament un òrgan d'informació i debat socialista obert defugint del tot de qualsevol de tipus de competència comercial a les revistes polítiques dites "d'informació general". El tractament de la revista ha d'ésser periòdic en tot moment superant els reduïts límits d'un butlletí intern. Això implicarà que la seva redacció serà professionalitzada, però alhora mantindrà una relació estreta i permanent amb tots els estaments decisoris del Partit i adhoc amb les institucions on els socialistes i som presents. El compromís de col·laboració dels companys del Partit amb càrrecs públics i decisoris és fonamental per a l'èxit d'aquesta empresa.

Si "L'Opinió Socialista" aconsegueix els objectius d'enllaç del Partit com institució amb cada un dels seus militants, la publicació "Informació Socialista" podria reduir-se a un senzill butlletí atemporal que només s'utilitzi quan calgui adreçar als militants informació estrictament interna, canalitzada des de la Secretaria d'Organització, sense afegir-hi les funcions d'òrgan de premsa que ja assumiria".

A aquest text en els debats de la comissió s'hi van afegir

dues esmenes adicionales més que no feien sinó completar-lo per la qual cosa foren també assumides.

"Les federacions o agrupacions del Partit que així ho decideixin, d'acord amb la secretaria de l'àrea, podran encantar una publicació pròpia en "L'Opinió Socialista" aprofitant el seu sistema de distribució. La redacció de l'òrgan encantarà i la seva financiació serà autònoma de L'Opinió Socialista."

"Amb la finalitat de conciençar o familiaritzar els militants amb "L'Opinió Socialista" com a òrgan oficial del Partit i a efectes de que no sembli una imposició, es pot iniciar una primera etapa per un període limitat de temps, que pot ser de tres mesos, durant el qual cada agrupació farà una suscripció de l'ordre del 20% dels seus militants, amb càrrec a l'Agrupació, i passat aquest plaç de temps i previ un sondeig d'implantació a cada agrupació de "L'Opinió Socialista", segons el resultat del mateix, la suscripció pasaria a ser obligatòria per a tots els militants."

AL SETEMBRE, NOU PLANTEJAMENT

Aquest número de L'OPINIÓ SOCIALISTA que teniu a les mans du la data de Juliol-Agost de 1980 i està centrat quasi en exclusiva en el que va ser el II Congrés del Partit. Aquest número per la seva importància documental ha estat enviat a tots els militants del par

Després de les vacances de la redacció en aquest mes d'agost, L'OPINIÓ tornarà a apareixer el proper mes de setembre, amb un nou plantejament i uns nous objectius, encetats ja al mes d'abril en iniciar-se aquesta segona època però que han de concretar-se ara d'acord amb aquestes resolucions del Congrés.

DESPRÉS DEL II CONGRÉS

DESPUES DEL II CONGRESO

La nova Executiva escolta les paraules de Joan Reventós en la cloenda del Congrés.

No seria gens senzill fer ara, a un parell de setmanes de distància, una valoració en profunditat del Segon Congrés del nostre partit. No prenem fer-la. Sens dubte, d'ací un temps, no necessàriament dilatat, podrem calibrar tots amb una major perspectiva, amb més exactitud i profunditat, allò que ha significat aquesta assemblea sobirana dels socialistes de Catalunya, amb tots els seus claroscurs, els seus aspectes esperançadors, els seus trets negatius, els seus elements d'unitat i de discrepància. I amb les seves implicacions de diversa índole.

Una cosa, però, pot avançar-se ja. Malgrat les tensions d'aquest Congrés — i a fè que han sigut considerables —, malgrat la constatació que ens cal fer encara un bon tros de camí per tal de reblar el nostre procés d'unitat, aquesta apareix avui com una dada irreversible, com un procés que pot tenir sotrats, que és problemàtic, però que està afermat sòlidament per una voluntat comuna i per una realitat que no pot trencar-se.

Cal dir també quelcom, d'altra banda, a propòsit de la imatge que aquest Congrés, i de retruc el Partit, ha projectat sobre l'opinió pública. S'ha dit que hem ofert un mal espectacle. Parlem-ne, d'això. Hem donat —és un fet— la imatge de la nostra passió i de les nostres discrepàncies. Però hem donat també la imatge de la transparència i de la participació. El nostre no és, ni ho serà mai, un partit on les coses es couen en un nucli restringit i ocult, que pren les seves decisions a esquenes dels militants, dels òrgans d'informació i de l'opinió popular. Fet i debatut, i malgrat el preu de les nostres contradiccions congressuals, no hem de fer d'això un punt d'autocrítica, sinó un punt d'honor. ¿No és mil vegades millor l'espectacle de la discrepància que l'imatge, oligàrquica fins a l'absurditat, que ofereixen els partits de la dreta? Verbigràcia: és o no és factible, en aquest país, obrir el diari un matí i constatar que Suárez ja no és cap de govern ni cap d'UCD com a conseqüència d'una batalla a porta tancada entre una dotzena de personatges?

Allò que ens hauria de preocupar és, precisament, la dificultat per a fer comprendre als treballadors, als sectors populars, als nostres electors, l'abast concret de les nostres diferències. Per a fer-los-hi comprendre les dificultats, les tensions i les esperances del nostre projecte polític i organitzatiu, d'aquesta complexa tasca històrica consistent en unir els socialistes de Catalunya en un sol partit i en fer d'aquest partit el gran instrument de les lluites populars i l'eina de l'emancipació dels treballadors i de l'autogovern de Catalunya.

D'entre les greus responsabilitats que recauen avui damunt la direcció sorgida d'aquest Segon Congrés, sobressurt la de fer front a unes necessitats urgents d'explicació popular de la política socialista. Sense hipocresies i sens triomfalismes. Exposant planerament els nostres objectius i les nostres lluites, el nostre projecte i els problemes als que hem de fer front.

Una tasca d'aquesta naturalesa només podrà realitzar-se plenament si s'insereix en un procés d'activació general del combat dels socialistes en tots els camps: entre els treballadors, en tot l'entramat social, a les entitats locals, al parlament. I això requereix un partit sòlidament organitzat amb un gran sentit de la democràcia interna i de l'eficàcia, amb uns esquemes senzills, estables i operatius de funcionament. Fer més i millor, superar deficiències, tornar a situar el partit al capdavant de la situació política i electoral de Catalunya, avançar decididament vers la més plena unitat dels socialistes: heus ací el repte que tenim avui al davant.

No sería cosa sencilla hacer ahora, a un par de semanas de distancia, una valoración en profundidad del Segundo Congreso de nuestro partido. Sin duda dentro de un tiempo, no necesariamente dilatado, podremos calibrar todos con una mayor perspectiva, con más exactitud y profundidad. Lo que ha significado esta asamblea soberana de los socialistas de Catalunya, con todos sus claroscuros, sus aspectos esperanzadores, sus rasgos negativos, sus elementos de unidad y de discrepancia. Y con sus implicaciones de diversa índole.

Sin embargo, hay una cosa que ya puede adelantarse. A pesar de las tensiones de este Congreso — y a fe que han sido considerables —, a pesar de la constatación de que debemos hacer aún un buen trecho de camino hasta remachar nuestro proceso de unidad, ésta aparece hoy como un dato irreversible, como un proceso que puede tener tropiezos, que es problemático, pero que está asegurado sólidamente por una voluntad común y por una realidad que no puede romperse.

Hay que decir también algo a propósito de la imagen que este Congreso, y en consecuencia el Partido, ha proyectado sobre la opinión pública. Se ha dicho que hemos dado un mal espectáculo. Y hay que hablar de esto. Hemos dado —es un hecho— la imagen de nuestro apasionamiento y de nuestras discrepancias. Pero hemos dado también la imagen de la transparencia y de la participación. El nuestro no es, ni lo será nunca, un partido en el que las cosas se ventilan en un núcleo restringido y oculto, que toma sus decisiones a espaldas de los militantes, de los órganos de información y de la opinión popular. En definitiva, y a pesar del precio de nuestras contradicciones congressuales, no debemos hacer de ello un punto de autocrítica, sino un elemento de pundonor. ¿No es mil veces mejor el espectáculo de la discrepancia que la imagen, oligàrquica hasta lo absurdo, que ofrecen los partidos de la derecha? Verbigràcia: ¿es o no es posible, en este país, abrir el periódico por la mañana y constatar que Suárez ya no es el jefe del gobierno ni de la UCD, como consecuencia de una batalla a puerta cerrada entre una docena de personajes?

Lo que debería preocuparnos es, precisamente, la dificultad para hacer comprender a los trabajadores, a los sectores populares, a nuestros electores, el alcance concreto de nuestras diferencias. Para hacerles comprender las dificultades, las tensiones y las esperanzas de nuestro proyecto político y organizativo, de esta compleja tarea histórica que consiste en unir a los socialistas de Catalunya en un solo partido y en hacer de este partido el gran instrumento de las luchas populares y el elemento decisivo para la emancipación de los trabajadores y para el autogobierno de Catalunya.

De entre las graves responsabilidades que hoy recaen sobre la dirección salida de este Segundo Congreso, sobresale la de hacer frente a unas necesidades urgentes de explicación popular de la política socialista. Sin hipocresías ni triunfalismos. Exponiendo claramente nuestros objetivos y nuestras luchas, nuestro proyecto y los problemas a los que debemos hacer frente.

Una tarea de esta naturaleza solo podrá realizarse plenamente si se inscribe en un proceso de activación general del combate de los socialistas en todos los campos: entre los trabajadores, en todo el entramado social, en las entidades locales, en el parlamento. Y eso requiere un partido sólidamente organizado, con un gran sentido de la democracia interna y de la eficacia, con unos esquemas sencillos, estables y operativos de funcionamiento. Hacer más y mejor, superar deficiencias, volver a situar el Partido en la vanguardia de la situación política y electoral de Catalunya, avanzar con decisión hacia la más plena unidad de los socialistas: éste es el reto que tenemos hoy delante.

DECLARACIÓ DE LA COMISSIÓ EXECUTIVA

La Comissió Executiva del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE) ha celebrat la seva primera reunió de treball.

A partir d'ara aquesta Comissió Executiva tirarà endavant amb la màxima entrega i energia la seva tasca al servei de tot el Partit, d'acord amb el mandat rebut del segon Congrés.

Els membres de la Comissió Executiva són concients de les dificultats a les que cal fer front. Però també de l'esperança de centenars de milers d'homes i dones d'aquesta terra, dipositada en el socialisme com a eina d'emancipació dels treballadors, com a garantia de la llibertat i el progrés i com a via per a la reconstrucció nacional de Catalunya. El socialisme ha d'esdevenir de nou la primera força democràtica del país, la força de govern de l'esquerra. Pot fer-ho i ho farà. Treballarem incansablement amb aquest objectiu i, amb l'esforç tenaç i responsable de tots els socialistes, ho aconseguirem.

Volem aconseguir de manera immediata una millora substancial de l'organització del nostre Partit. Per tal d'aconseguir un increment de l'acció dels socialistes en tots els camps, ens cal una organització àgil i eficaç, perfectament posada a punt, que garanteixi la informació continuada i la participació activa de tots els militants. Els membres de la comissió executiva encarregats de les responsabilitats organitzatives dedicaran tot el seu esforç en aquest objectiu i per això renunciaran, si cal, a qualsevol altra tasca de caràcter institucional o parlamentari.

El Partit ha de créixer, ha d'insertar-se més profundament entre els treballadors, en tots els sectors del poble de Catalunya. La presència dels socialistes en el sindicat socialista i en el conjunt del teixit social és el mecanisme fonamental per tal d'aconseguir-ho. Es a través d'aquest treball de projecció externa que el Partit trobarà els millors elements d'unificació interna, de cohesió.

Impulsarem la política d'oposició i alternativa a l'actual govern de la Generalitat sobre la base de l'autonomia del projecte socialista. A través d'una permanent iniciativa en el Parlament i en la societat, mostrarem la nostra capacitat, la força i la qualitat de les nostres alternatives, la responsabilitat i idoneïtat del nostre projecte, que s'emmarca en l'orientació estratègica i tàctica dels socialistes de tot l'Estat, definida per la declaració política del congrés extraordinari del PSOE, en l'esforç comú i soli-

dari de consolidació de la democràcia, construcció de l'estat de les autonomies i en l'avenç del projecte socialista.

Intensificarem al màxim les relacions fraternals amb el sindicat socialista, la Unió General de Treballadors, en la línia d'un eficaç suport mutu basat en la comunitat d'ideals i en el respecte dels principis d'autonomia i no ingerència entre les organitzacions germanes.

Posarem tota l'energia i l'esforç necessaris en suport del sindicalisme pagès, en la seva lluita contra la marginació i abandó de la pagesia.

Treballarem en la línia de suport als grups municipals socialistes que porten a terme en el si dels ajuntaments democràtics una lluita en condicions sovint molt difícils. No ens mancarà l'ajut entusiasta del Partit.

Aspirem a fer un esforç molt important per tal de potenciar els instruments al servei d'una consciència socialista que difongui amplament els valors de la solidaritat, llibertat i igualtat, així com els anàlisis, les propostes i els punts de vista dels socialistes. Impulsarem en aquest sentit els mitjans adequats per a fer avançar el debat ideològic i polític en el si del Partit i per a garantir la formació de tots els militants.

En aquesta línia de reforçament de l'activitat del Partit i de potenciació del projecte socialista a Catalunya, cal l'esforç actiu de tots els socialistes. Demanem a tots els companys, en aquest sentit, que situïn els elements d'unitat per damunt dels de discrepància. Es en l'acció comuna, en el debat franc i lleial, en l'adopció de mesures que permetin superar les diferències que es manifesten en el si del Partit, que podrem fer realitat els objectius que ens són comuns.

Aconseguirem així que el socialisme torni a vèncer a Catalunya.

10 juliol de 1980

La Comisión Ejecutiva ya ha empezado a trabajar

DECLARACION DE LA COMISIÓN EJECUTIVA

La Comisión Ejecutiva del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE) ha celebrado su primera reunión de trabajo.

A partir de ahora, esta Comisión Ejecutiva llevará adelante, con la máxima entrega y energía, su tarea al servicio de todo el Partido, de acuerdo con el mandato recibido del segundo Congreso.

Los miembros de la Comisión Ejecutiva son conscientes de las dificultades a las que deberán hacer frente. Pero también de la esperanza de centenares de miles de hombres y mujeres de esta tierra, depositada en el socialismo como instrumento de emancipación de los trabajadores, como garantía de libertad y progreso y como vía para la reconstrucción nacional de Catalunya. El socialismo ha de convertirse de nuevo en la primera fuerza democrática del país, la fuerza de gobierno de la izquierda. Puede hacerlo y lo hará. Trabajaremos incansablemente con este objetivo y con el esfuerzo tenaz y responsable de todos los socialistas lo conseguiremos.

Queremos obtener de manera inmediata una mejora substancial de la organización de nuestro Partido. Para conseguir un incremento de la acción de los socialistas en todos los campos, necesitamos una organización ágil y eficaz, perfectamente puesta a punto, que garantice la información continuada y la participación activa de todos los militantes. Los miembros de la Comisión Ejecutiva encargados de las responsabilidades organizativas dedicaran todo su esfuerzo a este objetivo y para ello renunciarán, si es preciso, a cualquier otra tarea de carácter institucional o parlamentario.

El Partido tiene que crecer, debe insertarse más profundamente entre los trabajadores, en todos los sectores del pueblo de Catalunya. La presencia de los socialistas en el sindicato socialista y en el conjunto del tejido social es el mecanismo fundamental para conseguirlo. Es a través de este trabajo de proyec-

ción externa como el Partido hallará los mejores elementos de unificación interna, de cohesión.

Impulsaremos la política de oposición y alternativa al actual gobierno de la Generalitat, sobre la base de la autonomía del proyecto socialista. Mediante una permanente iniciativa en el Parlamento y en la sociedad, mostraremos nuestra capacidad, la fuerza y la calidad de nuestras alternativas, la responsabilidad e idoneidad de nuestro proyecto, que se enmarca en la orientación estratégica y táctica de los socialistas de todo el Estado, definida en la declaración política del Congreso Extraordinario del PSOE, en el esfuerzo común y solidario de consolidación de la democracia, construcción del Estado de las Autonomías y en el avance del proyecto socialista.

Intensificaremos al máximo las relaciones fraternales con el sindicato socialista, la UGT, en la línea de un eficaz apoyo mutuo basado en la comunidad de ideales y en el respeto a los principios de autonomía y no ingerencia entre las organizaciones hermanas.

Pondremos toda la energía y el esfuerzo necesarios en el apoyo al sindicalismo campesino, en su lucha contra la marginación y abandono del campesinado.

Trabajaremos en una línea de apoyo a los grupos municipales socialistas que llevan a cabo en los ayuntamientos democráticos una lucha en condiciones a menudo muy difíciles. No les faltará la ayuda entusiasta del Partido.

Aspiramos a hacer un esfuerzo muy importante para potenciar los instrumentos al servicio de una conciencia socialista que difunda ampliamente los valores de solidaridad, libertad e igualdad, así como los análisis, las propuestas y los puntos de vista de los socialistas. Impulsaremos en este sentido los medios adecuados para hacer avanzar el debate ideológico y político en el seno del Partido y para garantizar la formación de todos los militantes.

En esta línea de potenciación de la actividad del Partido y del proyecto socialista en Catalunya, es preciso el esfuerzo activo de todos los socialistas. Pedimos a todos los compañeros, en este sentido, que situen los elementos de unidad por encima de los de discrepancia. Es en la acción común, en el debate franco y leal, en la adopción de medidas que permitan superar las diferencias que se manifiestan en el seno del Partido, que podremos hacer realidad los objetivos que nos son comunes. Lograremos así que el socialismo vuelva a vencer en Catalunya.

10 de julio de 1980

OTAN I SEGURETAT EUROPEA

DUES qüestions, que no eren noves, han saltat, a les pri- a l'organització militar atlàntica i han arribat àmpliament a l'opinió pública per raons diverses. L'entrada d'Espanya a la organització militar atlàntica coneguda per les sigles OTAN s'ha actualitzat i accelerat com a conseqüència d'unes declaracions del Ministre espanyol d'Exteriors, Marcelino Oreja, que deien, en essència, que Espanya entraria a l'OTAN l'any vinent, 1981, i que la incorporació no necessitava cap altre requisit que una votació per majoria simple a les Corts Generals. El segon tema, la Conferència de Seguretat i Corporació Europees, a celebrar a Madrid a partir de l'onze de novembre d'aquest any, no era cosa nova ni hi havia sorpresa, ja que estava prevista des de la reunió equivalent de Belgrat, de l'any 1977, la qual, per altra banda, era també continuació de la primera d'aquest tipus celebrada a Helsinki, el 1975. En aquest segon tema, doncs, l'actualitat l'ha imposada la proximitat de les dates de celebració i tot un conjunt de contactes i reunions, d'abast molt divers que darrerament s'han estat celebrant.

I aquestes dues qüestions, precisament com a conseqüència de les declaracions del Ministre espanyol, i donada la coincidència temporal s'han lligat, tot i que el govern espanyol repeteixi que són coses que no tenen res a veure. I tenen molt a veure per una raó molt senzilla: si la Conferència de Madrid (CSCE), com les dues anteriors, té uns capítols essencials dedicats a seguretat, distensió, blocs militars i armaments, a ningú li pot passar pel barret pretendre que l'entrada d'un membre nou en un bloc militar (OTAN en el cas espanyol) sigui un fet aïllable. D'altra banda, les relacions internacionals suposen, per definició, un complex teixit no sols de fets sinó d'intencions i programes de futur on tot —des de l'economia a la política militar— està absolutament i estretament lligat. Des d'aquesta perspectiva, ja és possible d'afirmar que no passa de ser una cortina de fum que no enganya ningú, que el govern espanyol

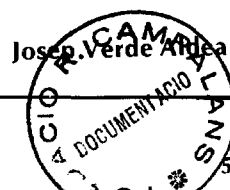
L'Oreja ens vol entrar a l'OTAN

pretengui de separar les dues qüestions. A més, en un moment tan delicat de les relacions Est-Oest, posar sobre la taula l'ingrés immediat d'Espanya a l'OTAN és una autèntica càrrega de profunditat llançada sobre la Conferència de Madrid puix que introdueix un nou element de tensió internacional en aquelles relacions Est-Oest que no calia fer entrar a la Conferència. Com que és impossible de pensar que el fet hagi estat casual o impremeditat, l'única conclusió és que el govern espanyol, en acord bàsicament amb els Estats Units i possiblement pressionat per altres bandes per algun país europeu, s'ha prestat a jugar el paper de portador d'una nova problemàtica ben lligada a les preocupacions de la Conferència a fi d'aconseguir més elements de pressió proatlantistes.

Els socialistes hem manifestat repetidament que la nostra posició és defensar el present

statu quo, que ens situa en una òrbita indiscutiblement occidental —perquè sabem les dificultats d'un status internacional de neutralisme—, però que permet un grau important d'acció neutral, acció que ens ve donada per la nostra posició en el context Nord-Sud (el real, no el banalitzat per Abril Martorell en una confusa i desgraciada intervenció en el darrer debat de la moció de censura), cosa que, d'altra banda, possibilitaria —si el govern volgués o pogués— una presència internacional d'enorme abast. No estem contra l'ingrés a l'OTAN per reflexos anti-militaristes o anti-ianquis, sinó per actitud conscient sobre el paper internacional que Espanya correspon i que perderem amb aquest ingrés. Naturalment, a partir d'aquí, altres raons més específiques van apareixen, que seria massa llarg de retreure ara però que caldrà anar examinant a mesura que la decisió de la UCD vagi prenent cos.

Finalment, i per a ratificar la idea de precipitació amb la qual, a la vista de la Conferència de Madrid, la UCD ha plantejat el tema OTAN seria suficient de recordar que mentre el ministre Oreja, a la seva entrevista sobre el tema, parlava de majoria simple per a aprovar la decisió d'ingrés, fa pocs dies el Sr. Rupérez, també d'UCD, responsable de relacions internacionals del Partit i home encarregat per part espanyola de la Conferència, ha dit que caldria fer-ho per majoria absoluta. Improvisació sospitosa, doncs, i, tal vegada, seguretat de tenir a la butxaca alguns vots procedents de minories nacionalistes entre els que figurarà Convergència i Unió. Perquè la política internacional està també lligada, naturalment, a la domèstica.

FINANÇAR LES AUTONOMIES

Arran de la tramitació del projecte de Llei de finançament de les Comunitats autònomes (LOFCA), s'han posat en relleu tres posicions: 1) la centralista, partidària d'unes autonomies fòklòriques, 2) la dels bascos, inclinats a presentar el seu cas com a excepcional, i 3) la dels socialistes, que pretenen construir l'Estat de les autonomies, amb visió federal.

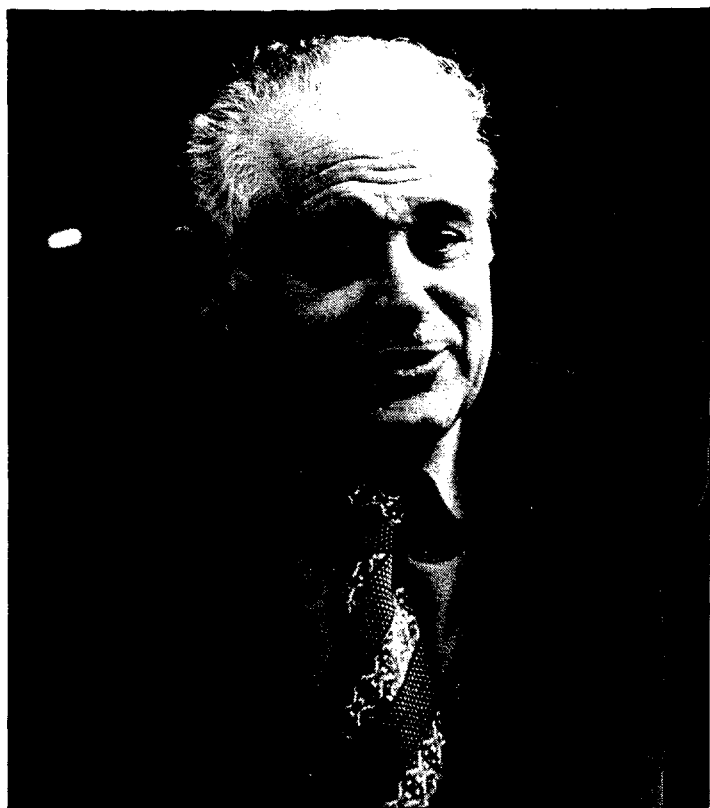
El projecte de Llei de què és qüestió, presentat pel Govern, fou esmenat en profunditat pels socialistes al Congrés, i el text posteriorment aprovat pels diputats ara —és— positiu, malgrat que s'hi podrien trobar mancances. El projecte de LOFCA que sortí del Congrés no contradeia en res l'Estatut de Catalunya; més aviat en recollia literalment articles sencers. Amb aquesta llei orgànica no s'impedia el finançament de la Generalitat (ni el de cap altra Comunitat). Es ben cert, però, que de garanties només en tindrem quan la correlació de forces en presència a Madrid, sigui favorable als socialistes, que són els únics que tenen clar el projecte de federalització d'Espanya. Resumint: la LOFCA es pot considerar com el projecte de llei orgànica més progressista que ha sortit del Congrés fins ara. Com hom recordarà, fou votat pels diputats d'UCD, pels socialistes i pels comunistes. Es a dir, obtingué una majoria amplíssima.

El sotrac el vam patir al Senat. Els senadors d'UCD, apartant-se de l'actitud dels diputats del seu propi partit, van esmenar tot el projecte. Res no es salvava. La Ponència, amb majoria centrista, va transformar un projecte progressiu, tocant el desenvolupament autonòmic, en una caricatura imprevisible, apta només per a autonomies decoratives. Amb l'informe aprovat per la Ponència, malgrat el nostre vot en contra (el del senador del PSOE Biescas i el meu), s'obria un procés perillosíssim: la Comissió Constitucional del Senat ja

no dictaminaria en base al text del Congrés, sinó en base a l'Informe de la Ponència. I el mateix succeiria al Ple de la Cambra Alta. Si s'havia de fer quelcom, tota pressa era poca. Vam aprofitar el temps. S'ha de dir que Alfons Guerra —també Lluch— va pressionar la UCD amb tota l'energia que calia. Els va recordar que la LOFCA tingué una gestació molt laboriosa al Congrés, però prou satisfactoria com perquè els centristes acabessin acceptant un text votable per socialistes i comunistes. Canviar de parer —com havia fet la UCD— al Senat, era trencar tota possibilitat de coincidència futura per tirar endavant el desenvolupament constitucional.

Les nostres pressions sobre els senadors centristes van prosperar. Es van avenir a tornar-se enrera del pas donat. El tràmit a fer era enutjós per ells perquè calia reunir altre cop la Ponència, desdir-se de l'informe anterior i redactar-ne un de nou. Així es va fer, retornant gairebé en tot al text del Congrés; text que fou aprovat, a la fi, pel Ple del Senat.

Els centralistes ataquen l'autonomia amb l'esquí de la solidaritat. Una solidaritat geogràfica, territorial, espacial, entre les nacionalitats o regions er darrerides i les desenvolupades. Com si tothom fos pobre er unes i tothom fos ric en les altres. Pretenen contraposar la solidaritat a l'autonomia. La nostra tasca és la de fer compatible ambdues aspiracions. El que està ben clar és que el centralisme secular ha empoïbit, ha desequilibrat, ha mal-

Subirats: senador i economista

més, grans extensions territorials espanyoles. I ves per on, són ara els representants de les zones endarrerides de l'Espanya marginada, els més recelosos de l'avenç de les autonomies. Tot és demagògia i contrasentit. Ningú, des de la dreta, parla, però, de la solidaritat entre els poderosos —els rics— i les classes populars (a les que es fa soportar els cost de la crisi).

Els bascos, amb una esmena prou coneguda, reproduïen el cas dels concerts fiscals. Ningú no els ho discuteix. Ho tenen a l'Estatut. Bo serà, però, aclarir que una cosa es el **conveni**, com té Navarra, que recorda els tractats internacionals entre parts sobiranes, i l'altra és el **concert**, que és una mena d'acord tributari entre

l'Administració central i l'autonòmica, que s'ha de negociar cada any. El concert és un instrument fiscal molt utilitzat a Espanya, que igual pot fer-se amb un gremi d'adroguers o amb determinats sectors industrials, per exemple, com fou el cas de l'acció concertada tan practicada arran de la política dels plans de desenvolupament de la dècada dels seixanta.

Per cloure: al centre hi ha un rebuig a l'aventura conjunta de l'Estat de les autonomies, contrarrestat per la pressió socialista, que ja sabem com es troba en minoria. Les excepcions de Navarra, dels concerts bascos i del règim duaner i fiscal de Canaries, tenen més compressió, més defensors, a Madrid.

Josep Subirats

L'OPINIÓ SOCIALISTA

Portaveu del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)
c/ Canuda n.º 26, 1er Tel. 301 75 99

Direcció: Rosario Ros

Redacció: Josep Manuel Campillo / Albert Musons / Rafael Manzano / Xavier Capdevila / Carmel Rosa

Josep Mª Garcia / Elisenda Yll

Fotògrafs: Tomi Socies / Silvia T. Colmenero

Correcció: Elisabeth Ribé

Compaginació: Ignasi Agustí

Impressió: Comunicació Editorial S.A.
D.L. B-33903

La discussió del Reglament del Parlament, pedra de toc

EL "FRONT CONSERVADOR": CENTRISTES, CONVERGENTS I ERC

EL Parlament de Catalunya ja té un Reglament, encara que provisional però que ja pot ordenar els treballs de la Cambra legislativa catalana. Això, no obstant, els debats realitzats fins a assolir-lo han posat en evidència una realitat: l'arreglament de centristes, convergents i Esquerra Republicana en el que popularment s'ha donat en conèixer com a "rodets institucional" o, en paraules socialistes, com un "Front Conservador".

A ningú no se li escapa que l'actual política catalana, la que es mou a nivell oficial, passa per les coordenades de dos partits: el que està al Govern de la Generalitat, Convergència i Unió, i qui, essent quasi el menor grup del Parlament, Esquerra Republicana de Catalunya, és capaç de condicionar els treballs dels 121 diputats restants. El tàndem Pujol-Barrera funciona a la perfecció. Però, per què?

Jordi Pujol necessita del suport d'ERC per a poder governar. El dels centristes ja el té de manera incondicional, que per això existeix el president del Govern, Adolfo Suárez, i el món de les finances i la patronal que, a Catalunya, comparteixen. Es per això que parlem que Pujol necessita del suport

d'ERC: per conformar la majoria parlamentària. Una majoria que no arribaria a ésser si Pujol no li consentís a Barrera tots els seus capricis. Si això últim no arribés a passar, ERC, enlairant la seva història i el nou vintug electoral esquerranós, no durtaria en trencar amb CiU, amb unes conseqüències que tots ens podem imaginar.

I quan parlem que Pujol consenteix capricis a Barrera no ho fem evidentment amb esperit d'infàmia, sino que es pot constatar amb fets que darrerament han succeït: la discussió i aprovació del Reglament del Parlament, en el que les tesis i postures d'ERC han estat, sens cap dubte, les grans guanyadores. Els vots de CC-UCD i CiU prou que s'encarregaren de que això fos així.

Els "no adscrits"

El reglament pateix de tres grans defectes que, per ordre ascendent de menys a més són: otorga massa poder de decisió al president del Parlament, concedeix massa capacitat d'intervenció i de veto al Consell Executiu de la Generalitat, i incorpora l'element distorsionador del "diputat no adscrit". Però, anem per parts.

Segons l'articulat aprovat, el president del Parlament esdevé un personatge sobre el que recau la última decisió resolutòria: un president presidencialista. Com a contrapartida a això, que comptà amb el beneplàcit de centristes i convergents i que beneficia, de manera inequívoca a ERC, donat que el seu secretari general és el president provisional, de la Cambra, i que ERC té l'aspiració de que ho continui essent un cop deixi de ser provisional, el partit al Govern autònom aconseguí capacitat per a intervenir en aspectes claus del debat i la gestió parlamentària, com en les elaboracions de dictamins sobre pressupostos, per citar sols un punt.

La qüestió dels "diputats no adscrits" és ja el summum. Al començament dels debats del Reglament a la corresponent Comissió, el tema dels grups parlamentaris ja es deixà "aparcats" a l'espera de cercar un acord. Aleshores ERC proposava la inclusió del "no adscrit", amb l'oposició de socialistes i comunistes, el beneplàcit del PSA, el silenci de CC-UCD i la incertesa de CiU.

Portaveus prou qualificats dels convergents estaven preocupats per la proposta d'ERC. Alguns d'ells s'hi oposaven de manera clara, encara que no pública: "això no pot anar ni amb rodes!", deien. Mentre s'anaven discutint els articles menys conflictius, a l'espera d'arribar a la qüestió dels Grups Parlamentaris, Heribert Barrera presionava constanment a Pujol per tal de que CiU donés suport a la seva proposició. En cas contrari "ja en parlarem".

El personalisme de Barrera

El despatx de Barrera al Parlament es convertí en el centre

neuràlgic de la pressió republicana. Successives reunions tingueren lloc allí dins: "els tres del rodets institucional", i amb contacte telefònic directe amb el Palau de la Plaça Sant Jaume. Barrera es mantenia als seus tretze: desaparició del Grup Mixt, constitució dels "diputats no adscrits".

Evidentment, la postura d'ERC implicava, a part del formulisme original que es creava, el reconeixement al PSA de tenir grup parlamentari propi i el deixar a Josep Bènt i a Pere Portabella en una mena d'ostracisme, amb les atribucions legislatives retallades: una nova mena de diputats, encara que de rang inferior als altres que són dins de grups parlamentaris.

La conseqüència política de la proposta d'ERC, motivada per qüestions d'enfrontament personal de Barrera amb Benet ja des dels temps de l'Assemblea de Catalunya, és la d'amplificar la veu del neo-lerouxisme a Catalunya i la de marginar a dos diputats amb llarga lluita per la democràcia i les llibertats nacionals. Però Esquerra Republicana va poder, i CiU i CC-UCD votaren a favor dels "no adscrits".

Aquesta responsabilitat històrica del vell partit de Macià aquí és. I, per aconseguir-ho no s'ha duptat en refermar encara més un "casament" que sols va néixer com a prometatge en la investidura de Pujol com a president. Això és la consolidació del vot unison, en qüestions fonamentals, de CC-UCD, CiU i ERC. El que els socialistes han manifestat: "al Parlament està funcionant un front conservador, que comporta una sèrie d'hipoteques que són antinatura per a Catalunya". Esquerra Republicana, però, en raó als electors que la votaren "per ésser d'esquerres", insisteix en que encara ho és.

J. ML. CAMPILLO

Benet i Barrera, dos polítics incompatibles entre ells.

L'ASSOCIACIÓ DE MUNICIPIS DE CATALUNYA

La idea de creació d'una Associació o Federació dels Municipis catalans, no és nova, sinó que compta amb l'experiència del període democràtic republicà dels anys 30.

També a nivell d'Estat, i com a conseqüència del "II Congrés Municipalista" es va crear per els anys 20 "LA UNION DE MUNICIPIOS ESPAÑOLES".

Després de les eleccions del 3-A, els nous Ajuntaments Democràtics i en primer lloc els socialistes, per la simple raó de tenir la responsabilitat dels ajuntaments més importants del país tan a Catalunya com arreu d'Espanya, vàrem llaçar l'iniciativa de creació d'aquestes Federacions o Associacions.

A nivell d'Estat, a finals de juny ha quedat ja constituïda la "Federación Española de Municipios" i a nivell català el dia 21 de juliol s'ha fet la primera trobada dels Municipis Catalans de les ciutats de més de 100.000 habitants i de les ciutats caps de les 38 comarques històriques per tal d'anomenar la Comissió Gestora que prepari els Estatuts de creació de Catalunya.

Finalitats

Les finalitats de l'Associació seran les de:

a) foment i defensa de l'autonomia dels Municipis i altres entitats locals.

b) representació dels interessos genèrics de les col·lectivitats locals davant de les instàncies polítiques i administratives.

c) promoció d'estudis sobre problemes i qüestions municipals.

d) la difusió de les institucions municipals, encoratjant la participació dels ciutadans.

Autonomia i articulació

Un dels temes que queda sobre la taula es l'Independència de l'Associació catalana i al mateix temps les fórmules de participació en la Federació Espanyola.

Els socialistes hen estat presents en la creació de la Federació Espanyola i hem introduït en els seus Estatuts un títol que tracta de les Associacions de Nacionalitat o Regió, en el que s'admet la plena llibertat per a constituir-se en Associació a nivell, en el nostre cas, de Catalunya, fent-ho compatible amb ser membres de l'Espanyola i preveient també que els Ajuntaments catalans participin en la Fede-

ració Espanyola, de forma específica, autoregulant-se la seva estructura de grup i funcionament dels seus òrgans administratius, de règim intern i de coordinació dels associats catalans.

Els socialistes creiem que amb aquesta fórmula es perfectament compatible el pertanyer a l'Associació Catalana i a la Federació Espanyola.

Representativitat

Aquest és un dels punts de ficció per la constitució definitiva de l'Associació.

No es just que tingui la mateixa representativitat un municipi molt petit, que les grans ciutats catalanes, però també resulta inviable un sistema proporcional pur.

Per això s'ha de continuar la representació territorial dels Municipis amb una representació més qualificada segons el nombre d'habitants representats.

Perspectives

Els socialistes creiem que constituïda l'Associació, aquesta pot ser una eina molt útil per a la defensa dels interessos municipals, davant de les instàncies del govern de la Generalitat.

Seria útil també per fer sentir la seva veu i opinió sobre la nova Llei de Govern Municipal que el Parlament ha de fer en un plaç molt curt.

Podrà tenir una veu institucional en l'Escola d'Administració Pública de Catalunya.

Podrà també participar en altres organitzacions internacionals similars, per intercanviar experiències.

En resum, haurà d'ajudar molt positivament, a l'assentament d'una Administració Local forta i decididament dirigida al servei dels ciutadans de Catalunya.

Joan Comas, secretari de Política Municipal.

Els socialistes davant les properes eleccions sindicals:

ENFORTIR LA U.G.T.

Com tots sabeu la UGT juntament amb CC.OO. varen acordar, el propassat 2 de juny, convocar eleccions sindicals per al període del 15 d'octubre al 30 de novembre propers.

Es fa del tot necessari que els socialistes de Catalunya reflexionem seriosament, en aquest moment històric, de la importància que per a nosaltres tenen aquestes eleccions sindicals, tan en el que fa referència al context polític i econòmic-social en que ens trobem immersos i al qual hem de donar resposta, en tant que partit socialista, com per la situació interna del Partit, que hem de fer fort en aquestes eleccions sindicals. De la nostra capacitat d'encert en el treball polític a dur a terme ben segur que en dependrà que els resultats siguin els que de nosaltres esperen els treballadors de Catalunya.

Breu referència al marc polític i econòmic-social en que es desenvoluparan aquestes eleccions sindicals

Aquestes eleccions sindicals es donen en uns moments en que la crisi econòmica en que s'està deventant el capitalisme, està empobrint cada cop més a la classe treballadora, l'atur augmenta sense control i la inflació es menja els salaris dels treballadors. Per altra banda els projectes governamentals són una contínua agressió a la nostra classe: projecte de llei de vaga, la llei bàsica de col·locació, etc., tot recolzat per una política repressiva de l'empresariat més reaccionari, amb expedients de crisi i acomiadaments fins hi tot per exercir els drets sindicals. Per acabar d'arrodonir ens trobem amb una Generalitat en mans del partit de la

burguesia catalana: la CDC, amb tot el que això comporta de subordinació a llurs interessos.

Es a partir d'aquí, i pel que fa a nosaltres socialistes, que esdevé com a obvia, ara més que mai, la necessitat d'enfortir els llaços de col·laboració entre el nostre Partit i la central sindical socialista: la UGT. Es l'hora de, amb el respecte mutu a l'autonomia de cadascuna de les organitzacions, definir las bases de col·laboració que ens menin cap a la defensa dels interessos dels treballadors, la construcció d'una alternativa democràtica i progressista a la Generalitat actual, i l'aprofundiment en la democràcia econòmica i social en el camí cap a la construcció del socialisme.

El sindicalisme socialista com a eina fonamental de defensa dels interessos dels treballadors

D'aquí que els militants socialistes hagim de desenvolupar un sindicalisme que respongui als nostres objectius més estimats, per engalzats en les condicions que es donen en el moment històric present. Un sindicalisme que tot i garantint el necessari poder adquisitiu dels treballadors, superi la mera reivindicació salarial i aconseguixi reivindicacions de control i poder sindical a l'empresa; un sindicalisme que aprofundeixi en una nova concepció de salari social i de millora de les condicions de vida i de treball; un sindicalisme que faci la justa síntesi entre la

necessària autonomia de lluita dels treballadors al nostre poble, amb l'inalineable solidaritat de classe entre tots els treballadors de l'Estat; un sindicalisme que aprofundeixi en la democratització de les estructures econòmic-socials i que respongui a les exigències prioritàries dels treballadors, tals com la reestructuració democràtica dels sectors econòmics en crisi, la prioritat de la lluita contra l'atur, la democratització de la Seguretat Social, etc., etc. Tot això per sortir d'una manera progressista favorable als treballadors de la crisi econòmica actual.

I ha estat el nostre sindicat, la UGT, el que ha posat els fonaments d'aquest sindicalisme necessari. Ha estat la UGT la que ha desbloquejat les relacions patronals-sindicals, amb l'inici de l'establiment d'un marc democràtic de relacions laborals. I això ho ha aconseguit amb una estratègia correcta, eficaç i responsable. Una estratègia que va culminar amb la signatura de l'Acord Marc Interconfederal (AMI). Es evident que l'AMI no significa una alternativa global a la crisi, però dota els treballadors d'un instrument important per lluitar contra ella, tot fent realitat la solidaritat de classe facilitant condicions de treball homogènees per treballadors més indefensos en sectors de menys capacitat de lluita sindical.

Aquest és el gran i principal repte que tenim els socialistes aquesta tardor: que UGT guanyi les eleccions sindicals i s'imposi el model sindical socialista. I per a que això sigui possible hem de treballar. Hem de treballar enfortint i afavorint les llistes sindicals d'UGT, en les empreses d'arreu de Ca-

talunya, per petites que siguin. Hem de col·laborar i coordinar els nostres esforços amb la UGT de Catalunya.

Per fer possible tot aquest disseny, aquesta Secretaria de Política Sindical està portant a terme converces amb el Secretariat Nacional de Catalunya de la UGT. Converces que ben segur que n'han de sortir acords profitosos per al socialisme a Catalunya.

En aquest sentit molt aviat les Federacions del Partit rebereu un programa de treball puntual per tal d'adequar-lo cadascú a la seva realitat. Aquest programa tindrà per objectiu oferir la nostra col·laboració a la UGT en totes aquelles àrees geogràfiques on la implantació del sindicat no hi arribi, i en canvi el Partit hi pugui arribar, per tal d'impulsar les eleccions sindicals a les empreses allà ubicades.

Caldrà designar responsables sindicals de cada Federació del Partit i oferir llur col·laboració i coordinació als responsables d'UGT del mateix o semblant àmbit. Caldrà recollir informació de tots els centres de treball, cens industrial, etc., i facilitar-los al sindicat.

Estiguem segurs companys, que aquest treball engrescat i eficaç representarà acostar-nos una mica més a la nostra fita, a la vegada que constituirà, no ho dubteu, el millor medi de superar tensions passades i demostrar al poble treballador de Catalunya, que ara més que mai som un sol partit. **Treballant junts estarem junts.**

Santiago Riera Olivé
Secretari de Política
Sindical del Partit dels
Socialistes de Catalunya
(PSC-PSOE)

Joan Reventós, reelegit com a primer secretari

"TREBALLAR PER LA MAXIMA UNITAT, ENFORTIR L'ORGANITZACIO"

Joan Reventós, de nou primer secretari del Partit. Pensa que cal un treball de tots, per a la nostra unitat i per al nostre enfortiment. Que és necessària una major coherència. Que cal oposar-se al Govern de Pujol, pero sense obstruir les institucions catalanes. Que s'ha de potenciar, de totes totes, la UGT. Que cal fer entrar el Poble als ajuntaments. I que, en definitiva, tots els militants socialistes tenen que abocar-se a la lluita de cada dia i inserir-se en tots els aspectes del teixit social.

Quina valoració en fas del II Congrés? Era previsible el desenllaç final?

Aquest ha estat un Congrés tens i amb problemes, molts d'ells derivats encara del complex procés de la unitat socialista a Catalunya. Fins a cert punt era previsible, si considerem la dificultat històrica d'allò que tots plegats vam protagonitzar fa dos anys, en culminar el procés de la unitat de tots els socialistes de Catalunya i de constitució del nostre Partit, el PSC (PSC - PSOE).

Per als qui tota la seva vida han lluitat per la unitat dels socialistes de Catalunya, està clar que la fita assolida ara fa dos anys, marca un punt irreversible al qual mai renunciarem. Estic convençut que tots els militants comparteixen aquesta convicció, però vull reiterar-la perquè aquest ha estat sempre el gran objectiu de la meua activitat com a militant socialista.

Partint d'aquestes constatacions, cal reconèixer que el II Congrés ha estat difícil, polèmic i tens. Excessivament polèmic i tens. Tot i amb això, el seu caràcter problemàtic és un bon testimoni de la transparència que presideix els nostres debats. Els socialistes no amaguem els nostres problemes, àdhuc aquells que, com els d'aquest Congrés, en aparença poden deteriorar la imatge pública del Partit. Allò que ningú no ens podrà retreure és l'esperit democràtic i l'obertura dels debats als mitjans informatius. Aquests són un tret que ens diferencia d'altres organitzacions, i que cal saber valorar positivament.

En la consideració crítica del Congrés i dels seus resultats, està clar que haurien estat preferibles unes resolucions que comptessin amb el suport de tots els companys. En el II Congrés van comptar molt alguns factors emocionals generats en la dinàmica d'aquests dos anys i en el procés pre-congressual. Aquests factors van condicionar decisivament el desenvolupament de les sessions congressuals, impeding arribar a fórmules d'acord àmpliament majoritari. Vaig fer intents per tal d'aconseguir aquest resultat, però la suma de diversos factors no ho féu possible.

El resultat final del Congrés es vincula a la voluntat personal, compartida també per tots els companys de la Comissió Executiva, des del primer moment, de treballar al màxim per la unitat del Partit i enfortir l'organització a fi de permetre que el conjunt dels socialistes de Catalunya tirem endavant les grans tasques que tenim plantejades.

Quines són les perspectives i principals tasques a desenvolupar per la nova CEN.

La Comissió Executiva està compromesa a treballar per tal de tirar endavant amb la major energia la seva tasca al servei del conjunt del Partit. Som conscients de les dificultats, però també que comptarem amb la voluntat de tots els militants del Partit per a superar les tensions generades abans i durant el Congrés.

Enfortir l'organització interna del Partit és un dels reptes més urgents. Amb iniciatives concretes i diversificades aplicades amb la major intensitat

possible, hem d'aconseguir un Partit més actiu i més fort, capaç d'expressar políticament, a tots els llocs on hem d'estar presents, els interessos dels treballadors de Catalunya. Es a través del redreçament del Partit, envigorit i fort, inserit arreu del país i ben estructurat internament que podrem tirar endavant les tasques que ens han de permetre esdevenir de nou la primera força democràtica del país.

Es fa necessari una major coordinació i coherència de la política institucional del Partit als ajuntaments, al Parlament, al Congrés i al Senat, arreu on el Partit estigui representat. Hem de deixar ben clara la eficàcia de la nostra presència. Hem de fer-ho fidels a la convicció que "política és pedagogia", i per tant amb la voluntat d'explicar en tot moment al poble de Catalunya quines són les nostres posicions i per què són aquestes i no unes altres. En aquest treball, té una importància cabdal la participació dels militants del Partit que ha de permetre rebre i donar constantment tota mena d'informacions i opinions, conèixer quina és la realitat del país, quins són els interessos reals dels treballadors de Catalunya i quins són els millors mètodes per a defensar-los.

Com anirà la tàctica socialista envers el Govern de la dreta, de CIU?

La nostra tasca al Parlament s'insereix avui en una política d'oposició clara al govern de CiU. Això no comporta però cap tipus d'obstrucció al funcionament de les institucions. Ans al contrari, els socialistes estem disposats a potenciar la reconstrucció política de la Catalunya autònoma i això passa per l'enfortiment de les institucions recuperades, cercant de trobar en el Parlament aquells punts d'acord que agilitzin el funcionament democràtic de les institucions en les qüestions en que el poble de Catalunya ha demostrat una clara volun-

tat d'avençar. El tema de la desaparició de les Diputacions, subsumides en l'organització de la Generalitat es troba en aquest camí.

En aquest sentit, la política d'oposició i alternativa a l'actual govern de la Generalitat haurà d'ésser impulsada i aprofundida, sempre en base a l'autonomia del projecte socialista i a través d'una iniciativa política al Parlament i en la societat, mostrant la nostra capacitat, la força i la qualitat de les nostres alternatives, la responsabilitat i idoneïtat del nostre projecte per a Catalunya.

Les properes eleccions sindicals. El suport a UGT

L'opció sindical dels socialistes passa pel potenciament de la política responsable i eficaç de la Unió General de Treballadors de Catalunya, assentat en un suport mutu, basat en la comunitat d'idees i el ple respecte dels principis d'autonomia i no ingerència de cada una de les organitzacions germanes. Això vol dir ara, que els socialistes hem d'abocar tots els nostres esforços per tal de que en la propera tardor el triomf en les properes eleccions sindicals, sigui per a la UGT.

L'avenç de la UGT en aquestes eleccions sindicals pot garantir unes alternatives viables i positives per als treballadors en aquests moments de creixent i difícil situació de crisi econòmica en que estem vivint.

El suport pel desenvolupament de totes les potencialitats contingudes en l'Acord Marc Interconfederal, haurà de rebre l'atenció preferent del Partit, relligant la nostra actuació, a les necessitats i exigències que en cada qüestió concreta, esdevinguin dels plantejaments fets per la Unió General de Treballadors.

Els municipis són el principal focus de poder socialista. Com es desenrotllarà aquesta actuació?

(Passa a la pàg. 11)

(Ve de la pàg. 10)

De manera preferent, prioritària i urgent, l'esforç del Partit ha d'adreçar-se a aconseguir una major coordinació i agilització en la Política Municipal en tots els ajuntaments de Catalunya on estem presents.

Cal enfortir i reforçar al màxim el suport polític i tècnic del Partit als Grups Municipals Socialistes. Alhora des de totes i cada una de les Agrupacions i des de tots els òrgans adients del Partit ha de contribuir-se a enfortir la nostra acció en els municipis, que esdevindrà decisiva en aquest segon any de vida dels ajuntaments democràtics.

Els resultats de la reforma administrativa i els treballs adreçats a enfortir les finances municipals, han de completar-se ara amb una política de realitzacions concretes i tangibles de cara als ciutadans.

En aquest sentit caldrà desenvolupar o aprofundir molts aspectes del nostre Programa Municipal expressat en el projecte "Entra amb nosaltres als Ajuntaments", les conclusions de les I Jornades Municipals

Socialistes, i les resolucions de Política Municipal del II Congrés.

L'eficàcia del nostre treball en els municipis esdevé una peça clau de l'acció dels socialistes en el futur immediat, i vers ella ha de canalitzar-se una part decisiva de l'esforç de tot el Partit.

La militància. El paper del militant en aquesta nova fase que s'obre.

L'enfortiment de l'organització interna del Partit és també una de les tasques prioritàries a desenvolupar i promoure per la Comissió Executiva. Es en les Federacions i Agrupacions on ha de fer-se realitat la dinamització del Partit i la seva inserció cada dia més forta en la societat.

Cal fer realitat i potenciar el debat intern entre les bases militants del Partit, la formació continuada i la creació de nous quadres.

Tenim d'acompanyar aquesta tasca amb la més àmplia, programada i sistematitzada actuació de tots els militants, fora del Partit, inserits més i

més, en totes les formes d'actuació col·lectiva de la societat, en els moviments associatius (ciutadans, culturals, esportius cooperatius, ecològics, feministes, de la joventut, etc.). Tots els militants des de les Agrupacions i Federacions han de volcar-se fora del Partit, per a penetrar en la societat, i impulsar els objectius de renovació que el socialisme significa, sabent recollir l'experiència que cada acció, que cada lluita, comporta.

Aquesta acció progressiva i oberta del Partit, amb la reflexió constant del treball fet i dels resultats assolits, ha d'obrir una nova dinàmica en el si de les Agrupacions i Federacions, que trenqui tot procés d'involució i interiorització, i permeti superar les diferències de criteris, i enforteixi les coincidències, basades en l'objectiu d'una Catalunya socialista comú a tots. Cal un esperit de treball i conciliació que superi les tensions viscudes en el II Congrés. Cal continuar construint entre tots un Partit de tots i per a tots. Només amb un Partit fort i unit podrem fer front al repte d'im-

pulsar l'alternativa socialista que el poble treballador i les classes populars de Catalunya esperen de nosaltres. "El projecte nacional dels treballadors", que es molt més que una frase: ha d'ésser l'esperó que doni força al treball militant de tots els socialistes de Catalunya, aglutinats al voltant d'un programa capaç de fer del nostre Partit l'eix vertebrador de la política de reconstrucció nacional de Catalunya.

"El projecte nacional dels treballadors" és molt més que un programa polític. És el repte que tenim plantejats els socialistes, si volem encapçalar l'etapa actual de recuperació de l'autogovern nacional de Catalunya. Si les eleccions al Parlament van representar un retrocès per a nosaltres, hem de ser capaços de corregir els errors comesos i de superar els problemes interns, per tal de protagonitzar com ens correspon la consolidació de les nostres institucions nacionals, per tal que l'autogovern nacional de Catalunya estigui al servei de tots els ciutadans i tingui en els treballadors la seva força decisiva.

Tres dies i mig de debats socialistes

AIXÍ VA ANAR EL II CONGRÉS

Molt abans de l'hora prevista d'inici del Congrés, les 10 del matí de divendres dia 4 de juliol de 1980, els delegats arribats d'arreu de Catalunya s'anaven aplegant a la porta del Palau de Congressos i en torn de la mesa de credencials que s'acabava de constituir.

Formaven part de la mesa de credencials Ramón Britz, Manuel Alberic, Jaume Casanovas, Francesc Ramos, Xavier Guitart i Joaquim Jou. Els treballs d'aquesta mesa es perllongaren més del previst, sobretot degut a varies impugnacions que afectaven a les delegacions de Vilaseca-Salou, Terrassa, Sabadell i Nou Barris. La mesa va resoldre tres d'aquestes impugnacions, quedant únicament pendent el tema de Sabadell, que ja en l'etapa pre-congressual es preveia com un dels grans conflictes amb que es trobaria d'entrada el II Congrés del PSC (PSC - PSOE); a Sabadell en diferents assemblees havien estat escullides dues delegacions diferents, cadascuna de les quals reclamaven la legitimitat de la representació sabadellenca; la mesa de credencials va traspasar el tema a la mesa del Congrés.

El Congrés havia de constituir-se en segona convoca-

tòria, a les 12 del migdia, però no començaria fins dues hores després; la manca de puntualitat començava a notar-se i seria una de les constants dels tres dies de Congrés. Les llargues hores d'espera que van passar-se els delegats, els grups pels passadissos, el cansament manifestat en el son de molts delegats pels sillons del Palau o en els rostres ullerosos i cansats reflexant nits sense dormir, les llargues i ininterrompudes negociacions a totes bandes, serien els elements ambientals que, d'una manera progressiva i creixent, emmarcaren el desenvolupament del II Congrés del Partit dels Socialistes.

"El projecte nacional dels treballadors. II Congrés Socialista"; el rètol amb el lema del Congrés presidia l'escenari de la sala de plens, juntament amb el símbol del Partit i una gran senyera. La Comissió Executiva Nacional que acabava el seu mandat en aquell

Congrés es constituí com a mesa provisional.

Joan Reventós obrí el Congrés i tot seguit Carlos Cigarrán, com a secretari d'Organització, donà la paraula al portaveu de la mesa de credencials, el qual va informar que de les 165 delegacions previstes es trobaven presents 157 i que l'afer de la delegació de Sabadell era encara pendent de resolució.

L'Elecció de la mesa

Tot seguit es procedí a l'elecció de la mesa del Congrés per la qual es presentaren dues candidatures, una presentada per l'agrupació de l'Esquerra de l'Eixample i l'altra per la de Badalona, ambdues amb el recolçament d'altres agrupacions. L'Elecció de cada un dels membres de la mesa fou personal i per vot nominal de cada delegació. Es procedí a votar doncs la presidència de la mesa, a la qual n'eren candidats Jaume Casanovas i Antonio Puertas. La votació va abocar 5.056 mandats a favor de Casanovas (57,63%) i 3.210 a favor de Puertas (36,58%), un 5,79% restant corresponia a les delegacions absents. Vistos aquests resultats la resta de candidats a la mesa presentats per Badalona s'anaren retirant un a un. La resta de candidats foren elegits sense votació al no haver-hi cap altre candidat. Així es constituí la mesa de la següent manera: President: Jaume Casanovas; vice-president: Francesc de Borja Aragai; 1er. Secretari d'Actes: Francesc Sardà; 2on. Secretari d'Actes: Rafael Vinyals; 1er. Secretari de Notes: Jordi Pérez; 2on. Secre-

tari de Notes: Joan Navarro. Un cop la mesa constituïda el seu president convocà el plenari per a les 4,30 de la tarda.

La sessió de la tarda començà amb un nou dictamen de la comissió de credencials i amb la fixació de l'ordre del dia que després d'algunes "qüestions d'ordre", fou aprovat per 144 vots a favor i 7 abstencions.

A continuació es llegiren les primeres adhesions al Congrés, entre les quals hi havia les d'algunes federacions del PSOE i la de l'Organització de Familiars, Presos i Represaliats d'Amèrica Llatina. Prengueren la paraula un representant del Partit Socialista del País Valencià-PSOE, un del Partit Socialista Francès, delegat personalment per François Mitterrand, un del Froinat del txad i de l'Organització per a l'Alliberament de Palestina. Tot seguit i per aclamació fou aprovada la redacció d'un telegrama de solidaritat amb els treballadors despedits d'una de les empreses que treballen en la construcció de la nuclear d'Ascó.

La delegació de Sabadell

La primera resolució de la mesa originaria un dels moments de més tensió del Congrés. D'Acord amb l'article 6 del reglament del Congrés la mesa havia de resoldre els temes que no havia solucionat la comissió de credencials, per la qual va estimar de donar la representació legal a la delegació de Sabadell que fou escollida el dia 27 de juny i no a l'elegida el dia 21, doncs la mesa estimava que aquesta primera assemblea

(Passa a la pàg. 13)

(Ve de la pàg. 12)

no havia estat convocada per a elegir delegats; així mateix la mesa proposava establir un sistema de majoria del 75% i de minoria del 25% pel que feia a aquella delegació. La representació legitimada estava formada bàsicament per militants identificats amb la denominada correntia "unitaria". A rel d'aquesta decisió un elevat nombre de delegats de la sala, tots ells identificats amb l'anomenada correntia "obrerista" s'aixecaren massivament i abandonaren el plenari, al qual ja no tornarien en tot el Congrés. Es produïren uns moments especialment tensos. El president de la mesa anuncià la continuïtat del Congrés (amb un "anem a seguir").

Reventós: Els problemes del Partit i de Catalunya

Joan Reventós, com a primer secretari de l'executiva sortint, s'adreçà al Congrés per fer el discurs preceptiu de presentació de la gestió de la Comissió Executiva Nacional. Reventós situà la seva intervenció en el moment complex, delicat i difícil que viu tant la situació política catalana i espanyola, com la circumstància d'aquest segon Congrés. Reventós defugí d'explicar l'informe de la CEN i la seva ampliació feta a petició del Consell Nacional, car això ja era conegut bastament per tots els delegats. Anàlisi, així sí, l'última etapa de gestió de l'Executiva i adreçà al Congrés les seves reflexions sobre la situació interna i externa del Partit. Entre altres coses, el discurs del primer secretari se centrà en els següents punts:

"L'acció política a Catalunya ha de concretar-se en defensar, enfortir i potenciar les institucions de la Generalitat. En el conjunt de l'Estat, denunciar la pa-

L'Executiva Nacional rendeix comptes.

ràlisi política del govern Suárez. Obrir una dinàmica política de transparència informativa i d'acció pedagògica política envers el poble."

En el Parlament de Catalunya les discrepàncies amb CiU les centrà Reventós sobretot "en que tenim un projecte nacional diferent" que se centra en el poble treballador, partint de les arrels històriques de Catalunya i apuntant al futur basat en la realitat present. "L'única alternativa a l'esquerra és un govern dels socialistes". Cal acabar —va afegir— amb les indefinicions d'Esquerra Republicana.

La col·laboració amb el grup socialista del Congrés en la moció de censura fou valorada com la confirmació de la fi del consens i l'aïllament de Suárez de totes les altres forces, que s'hagueren de definir.

Es passà revista a les primeres actuacions socialistes al Parlament, a la necessitat de suprimir les diputacions i a la voluntat d'evitar conflictes innecessaris, manifestada en les converses mantingudes amb el President Pujol.

Reventós identificà els problemes actuals amb la nostra condició nacional, la lluita per les llibertats i la complexitat de les compo-

sants del nostre poble, en les peculiaritats que pren la crisi i en els dèficits d'equipaments, en una societat contradictòria "en la que se situa la lluita de classes". Assenyalà la possibilitat d'un nou bloc hegemònic partint del programa de govern per una Catalunya nova, "amb la idea sempre nova d'una societat sense classes", partint del diàleg, l'aproximació honesta als fets i la generositat dels punts de vista. "El primer deure és comprendre per a fer comprendre"; l'alternativa que només els socialistes podem oferir és "un nou foc a l'esperança". Cal —continuà Reventós— l'assumció dels errors cercant alternatives i solucions eficaces, doncs "la crítica per si sola no resol res". Ha d'haver-hi voluntat d'objectivar els problemes, perquè malgrat postures enfrontades "tots som militants del mateix partit".

"Hi ha hagut errors, deficiències de direcció política, de política organitzativa, de falta de motivació en l'esforç militant", digué Reventós fent un anàlisi autocrítica que no una justificació.

Referint-se al procés d'unitat afirmà que "ni el resultat electoral al Parlament, ni les dificultats en la coordinació entre partit i

sindicat, ni un procés unitari inacabat, i un partit a mig fer, poden desvirtuar aquest fet cabdal: la unitat irreversible dels socialistes de Catalunya". Aquestes paraules foren acollides amb un aplaudiment que es repetí quan Reventós després d'afirmar que la nostra és una organització nova, diferent a totes les que s'unificaren, digué que la unitat socialista "es ja un èxit històric que seria absurd liquidar", afegint més tard que era un procés necessari, irreversible i improrrogable".

El primer secretari reconegué la manca d'autoritat d'una direcció consensuada, afirmant que l'autoritat "solament la pot donar un congrés ordinari". "El dret és la democràcia i el deure la disciplina —continuà—, sense democràcia s'ofega la crítica però sense disciplina es pot ofegar l'organització".

"Els problemes del nostre Partit són els problemes de la societat catalana," i de la capacitat o incapacitat per afrontar i resoldre els nostres dependrà el donar solució als problemes d'aquesta societat.

Reventós encoratjà a "recuperar la iniciativa" i a "elegir un equip de direcció responsable, coherent amb els resultats del debat i capaç de portar endavant la política del Partit", un equip "investit de l'autoritat democràtica que només li pot donar el congrés". Digué que la direcció del Partit ha de tenir "la ferma decisió de recolzar l'acció, sindical de la UGT de Catalunya" hi ha d'ésser present en tots els camps de lluita inserit en el conjunt social del nostre país.

De les resolucions del congrés —digué Reventós— s'han "d'esvaïr definitivament vells fantasmes i fer del tot realitat la unitat que vam assolir fa dos anys".

(Passa a la pàg. 14)

La nova Executiva al so de la Internacional.

(Ve de la pàg. 13)

Demanà el compromís militant de tot el Partit i la capacitat de convicció necessària. "Catalunya la fa el poble treballador o Catalunya no es redreçarà", en un país on "procés i canvi social van lligats a la construcció nacional".

Acabà la seva intervenció, més que un informe de gestió era de perspectives polítiques, valorant l'agreujament de la situació econòmica, la dretanització del govern Suárez i la necessitat de que el Partit "donant ple suport a la UGT" en les pròximes eleccions sindicals, per afrontar-ho. Reventós demanà no perdre de vista els objectius globals del compromís socialista i la voluntat renovadora del nostre projecte immediat "assumint totes les nostres responsabilitats".

A les 9 de la nit, Francesc Reventós en nom de la Comissió Nacional de Control Financer llegí l'informe de gestió d'aquesta comissió. Aquest informe fou seguit amb una gran atenció per part dels delegats, degut a la precisió amb que s'havia elaborat i a que la majoria de dades exposades eren desconegudes pels presents, la Comissió feu una serie de recomenacions a la secretaria de Finances per tal de que s'afegissin al seu informe de gestió. En aquesta exposició sorgí el tema de

l'empresa "Caryn, S.A." en torn de la qual va produir-se una estafa d'uns 10 milions en la que hi estaven involucrats dos militants del Partit que, quan foren descoberts, foren expulsats del mateix.

Seguidament, Josep Mancho, de la Comissió de Conflictes exposà el seu informe de gestió donant compte dels diferents casos que havia tractat durant els dos anys del seu mandat.

Pocs minuts abans de la mitjanit es reiniciava el plenari amb les crítiques a la gestió de la Comissió Executiva Nacional. En intervencions de cinc minuts, van pendre la paraula els portaveus de diverses delegacions: Fernando Balcells, de l'Agrupació de Sant Cugat; Dídac Fàbregas, de Nou Barris; Carles Castro, de Zona Franca; Jordi Pedret, de la dreta de l'Eixample; Lluís Ginés, de Poble Nou; Carmel Rosa, de Girona i en nom també de catorze agrupacions de les comarques gironines; i el representant d'Arenys de Mar, així com J. Rodríguez, de Barberà del Vallès.

Les intervencions, bona part de les quals foren aplaudides pels congressistes, centraren les seves crítiques a la gestió dels òrgans de direcció del Partit, essencialment, en el tema de les finances de l'organització, les relacions entre Partit i

sindicat socialistes, diversos aspectes relacionats amb Organització, així com el retrocés de l'espai socialista a Catalunya.

Joan Reventós va intervenir tot seguit per a respondre a les crítiques alabandant la responsabilitat amb que havien estat exposades. Val a dir que molts dels que intervingueren manifestaren que, malgrat la crítica, no votarien negativament la gestió degut a les especials circumstàncies que, en aquells moments vivia el Partit. Reventós assumí moltes de les crítiques fetes que globalitzà en no haver consolidat la unitat del partit i en no haver trobat una dinàmica de direcció política. Finalment, el primer secretari feu una crida al treball unitari, "assumint autocríticament tots, i jo el primer, la voluntat de redreçar el partit, i voldria que també em sentissin els que no són a la sala", en el camí d'un partit "de tots i de cada un de nosaltres".

A les 3,05 de la nit s'aixecava el ple fins l'endemà a les 10. Abans els delegats havien anat inscribint-se en cada una de les comissions que per discutir les ponències es reuniria el dia següent. Abans de la segona intervenció de Reventós, dos representants dels delegats que havien abandonat el plenari i que des d'aleshores es trobaven reunits a la sala 6 del Palau, prengueren la paraula per exposar les seves condicions per tal de reincorporar-se a les sessions, condicions que passaven per la dimissió de la mesa del congrés i la reiniciació de la discussió de la gestió; la sessió plenària va continuar sense que cap delegat, considerant aquelles propostes, fes cap proposta formal sobre el tema. Seria aquella l'única vegada que els delegats tancats a la sala 6 farien una proposta al ple per reconsiderar la seva postura.

La gestió, aprovada

A les 11 del matí del disabte dia 5, es reemprengué el plenari amb les votacions de les diferents gestions. La de la Comissió de Conflictes s'havia produït a última hora del dia anterior, però una averia a la màquina de recompte va fer ajornar els resultats, aquests foren: de 8.717 mandats totals, 3.066 a favor, 402 en contra i 1.544 abstencions. La gestió de la Comissió de Control Financer fou aprovada per 88 delegacions a favor i 2 abstencions, aprovant-se també les recomenacions addicionals per 119 vots afirmatius i 1 negatiu. Finalment la gestió de la Comissió Executiva sortint va ser aprovada per 4.247 mandats, contra 198 negatius i 844 abstencions.

Un cop aprovades les gestions dels òrgans executius del Partit, el Congrés es distribuï en les diferents comissions de treball que havien de discutir les ponències que més tard aprovaria el ple. Els delegats s'havien anat inscribint en les diferents comissions que es constituïren al migdia de disabte. Els delegats que havien abandonat el plenari el dia abans i que continuaven reunits a la sala 6, decidiren incorporar-se a la discussió de les ponències, mentre continuaven plantejant-se la seva reincorporació o no a les sessions plenàries, així al llarg de tota la jornada, i d'una forma massiva a la tarda, els delegats anomenats "obreristes" s'integraren als debats.

Es formaren vuit comissions, les quals tractaren les ponències següents: Política; Estatuts, Organització i Administració; Sindical; Sanitat, Seguretat Social, Joventut, Esport, Policia i Defensa; Cultura, Ensenyament, Ecologia, Agricultura i Feminisme; Premsa i Propaganda; Municipal; i Formació.

(Passa a la pàg. 15)

(Ve de la p g. 14)

Dia i nit de comissions

Durant tota la jornada les comissions estudiaren, debateren i esmenaren les distintes ponències en discussions m s o menys llargues i enfrontades. La primera comiss o en finalitzar els seus treballs va ser la de Premsa i Propaganda que va concloure a les 7 de la tarda. La resta de comissions anaren treballant i algunes, les que tractaven temes més conflictius o de m s transcendència immediata per a la vida del Partit, perllongaren els seus debats tota la nit de dissabte fins enllaçar amb el matí de diumenge en que estava previst reiniciar els plenaris. Ponències com la de Política Sindical i, sobretot Estatuts i Línia Política no acabaren d'enllestir-se en la comiss o fins a la tarda del mateix diumenge. A la nit del dissabte els signes externs de fatiga dels delegats es feia pal s en els sofàs dels passadissos del Palau de Congressos plens de gent rendits per la son.

Deu minuts abans de mitja començava el plenari sense que haguessin acabat totes les comissions els seus debats. S'aprovà l'ordre del dia de l'última jornada del Congr s que fixava: discussió i aprovació de ponències, elecció dels òrgans de direcció, salutacions i cloenda. La din mica del Congr s i la prolongació llarguíssima de debats i negociacions farien que a mitja tarda de diumenge es cregués convenient suprimir els actes de cloenda perquè el final trigaria moltes hores a arribar.

Unanimitat als plenaris

Començaren les presentacions i votacions de les ponències. Val a dir que les posicions enfrontades no es van produir amb assiduitat en els debats dels plens i els

Vots a la matinada per a elegir la direcció del partit.

acords un nims eren la nota més usual.

La primera ponència en presentar-se fou la de Premsa i Propaganda presentada de forma global i sectorialment pel que fa a premsa escrita i televisió. S'aprovà per unanimitat.

Les ponències Sectorials li seguiren. Sanitat s'aprovà per unanimitat amb una esmena afegida. Serveis Socials també per unanimitat. Aix  mateix una nova ponència adosada a aquest apartat titulada d'Alliberament Social de la Persona. La d'Esports s'aprovà amb una resoluci o adicional per unanimitat. La de Defensa, amb aplaudiments pel mig d dicsats a la neutralidad i al "no" a l'OTAN, per unanimitat. La ponència de Joventut fou un xic pol mica; es refus  una esmena i s'aprovà amb tres vots en contra. La de Policia s'aprovà per unanimitat. Amb una sola abstenci o s'aprovà una nova ponència afegida que feia referència a la Política Penitenciària. La ponència sobre Feminisme s'aprovà amb dos vots en contra i dues abstencions. Per unanimitat s'aprovà la de Formació. La d'Ecologia s'aprovà amb dues abstencions i una proposta a la Comiss o Executiva Nacional perquè es pronuncii sobre la Marxa Antinuclear. Un nime- memnt foren aprovades les

ponències d'Ensenyament, d'Agricultura i de Municipal. Quan eren prop de les set s'aixec  la sessió. Quedaven pendents les ponències m s conflictives que tot just s'estaven acabant de discutir en les comissions.

Estatuts i política, les més discutides

Una hora més tard, començava la discussió de la ponència d'Estatuts, a la qual s'havien presentat nombroses esmenes algunes de les quals prosperaren mentre que altres eren refusades; finalment la ponència s'aprovà només amb una abstenci o, aprovant-se també per unanimitat un afegit  que definia la manera d'entendre el concepte de "partit nacional". Amb menys discussi o s'anaren aprovant ambdues per unanimitat les ponències d'Organitzaci o-Administraci o i Finances, i la de Política Sindical, l'aprovaci o d'aquesta darrera an  acompanyada, com les altres, d'un aplaudiment, però aquest cop aquest va ser més llarg que tots els precedents.

Finalment, la ponència de Línia Política fou presentada per un secretari de la mesa, aquesta ponència tingué multitud d'esmenes algunes de les quals no es posaren a votaci o degut a que no foren defensades, un dels punts crucials d'aquesta ponència era la q esti o de la

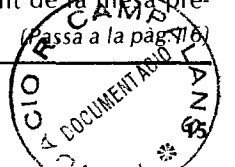
política d'aliances. Una esmena al text original defensada per Xavier Guitart establia l'acord congressual de no pactar amb CiU al govern de la Generalitat en les circumstàncies d'avui i s'enfrontava amb una esmena defensada per Isidre Molas que establia no fer pactes de subordinaci o però aludia la referència expressa a CiU; el Congr s finalment es pronunci  per l'opci o defensada per Guitart. La votaci o de la Línia Política fou un nime- ment afirmativa, llevant de dues abstencions. A tres quarts de dues s'obria el periode de presentacions de llistes per als òrgans directius. Des de les vuit la sessi o només havia tingut una interrupci o de mitja hora i la majoria de delegats no soparen aquell dia; la majoria també no dormirien en tota la nit.

Noms per a una direcció

Les llistes havien començat a confeccionar-se hores abans però no acabaven de concretar-se i les negociacions amb el sector que havia abandonat el plenari només en començar al congrés continuaven fins l'últim moment, sense que finalment fos possible arribar a un acord.

A les 4 i 10 de la matinada es recomen ava la sessió i el president de la mesa pre-

Pass  a la p g. 16

(Ve de la pàg. 15)

sentà les llistes de candidats al Consell Nacional, a les Comissions de Conflictes, Control Financer i Executiva Nacional. Per cada un dels organismes directius es presentà una sola llista, a excepció dels membres del Consell, l'elecció dels quals és nominal; es presentaren dues llistes per als 52 consellers nacionals, que han de sortir del Congrés, una d'aquestes llistes només tenia nou membres i era la de la correntia anomenada "d'esquerra marxista". En la candidatura a la nova Comissió Executiva hi figurava com a Secretari Nacional, en Dídac Fàbregas, cap visible de l'abans anomenada "esquerra marxista", el qual renuncià a figurar en la llista.

Així doncs els nous òrgans de direcció del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE) quedaren formats pels següents companys:

Comissió de Conflictes: Joan Roig, Francesc de Borja Aragay, José Vicente Vela, Ferràn Cardenal, Francesc Sardà, Frederic-Pau Verrié i de suplents, Antoni Serra i Domingo González.

Comissió de Control Financer: Francesc Adam, Jordi Vallverdú, Francesc Reventós, Jaume Padró, Armand Vaquero, David Pérez Maynar i com a Suplents, Josep Comas i Pastor del Toro.

La nova **Comissió Executiva Nacional** fou proclamada poc abans de les sis del matí de dilluns dia 7. Els seus membres són: Primer Secretari: **Joan Reventós**; Secretari de Coordinació de Federacions: **Josep Mª Sala**; de Programació: **Raimon Obiols**; Administració i Finances: **Carles Navarro**; Relacions Parlamentàries: **Eduardo Martín**; Relacions Polítiques: **Josep Verde**; Relacions Internacionals: **Enric Adroher "Gironella"**; Política Municipal: **Joan Comas**; Política Sectorial: **Pere Jover**;

Cultura i Informació: **Lluís Arment**; Estudis i Documentació: **Joan Prats**; Política Sindical: **Santiago Riera**; Moviments Associatius: **Juanjo Ferreiro**; Propaganda: **Joan Blanch**; Política Comarcal: **Esteve Tomàs**; Política Agrària: **Pere Ayguadé**; Formació: **Josep Font**. Secretaris Nacionals (sense una funció específica en una secretaria concreta): **Jaume Casanovas, Joan Colom, Jordi Font, Jordi Marsal, Marta Mata, Jordi Parpal, Pep Jai i Ramon Vilalta**.

La salutació de l'executiva del PSOE

Un cop proclamada la nova executiva es llegiren algunes de les salutacions que havien arribat al Congrés, entre elles les federacions del PSOE de Castella-Lleó i Canàries, la de Rafael Escuredo, la Conferència Socialista Argentina i els Partits Socialistes d'Itàlia, Àustria i Alemanya Federal. El congrés aprovà també una resolució en torn de la greu situació que es viu a El Salvador. Carmen García Bloise, en nom de l'Executiva Federal del PSOE s'adreçà en breus paraules al Congrés, saludant-lo en nom de "vuestra ejecutiva federal" i mostrant-se preocupada per la conflictivitat viscuda al Congrés. Les seves paraules foren un clam a la unitat afirmant que tots els socialistes de Catalunya havien d'estar "en este partido socialista". Carmen García Bloise, juntament amb Javier Solana i Guillermo Galeote, foren els membres de l'Executiva Federal del PSOE que, en representació d'aquesta, estigueren presents durant els tres dies de Congrés. La seva actitud conciliadora en les tensions que es van produir i la seva posició respectuosa vers el desenvolupament democràtic del Congrés foren els aspectes més destacats de la presència del màxim òrgan executiu

del partit federal al Congrés dels socialistes catalans.

Reventós: Curar ferides i obrir diàleg

Finalment Joan Reventós, reelegit primer secretari del PSC (PSC-PSOE) es dirigí als delegats clausurant un congrés que qualificà de difícil, però en el que s'havien fet les tasques pròpies d'un congrés ordinari democràtic. Conscient de les greus tensions, Reventós encoratjà a posar per endavant els elements d'unió abans que els de diferenciació. Demanà que la nova executiva, només elegida per un sector, sigui respectada per tots, que tothom treballi amb ella i que el treball i l'eficàcia es converteixin en els elements de total legitimització de la nova CEN. El primer secretari digué que el treball immediat passava per curar ferides, servir a tots els militants i crear canals de diàleg. Treballar amb incidència i creativitat —va dir Reventós— no només endins, sinó enfora, treballant amb entusiasme en el partit i en el sindicat. "Ara es hora de reposar, per posar-nos tot seguit a treballar", va concloure.

Amb aplaudiments, crits de "Visca, visca, visca Catalunya socialista" i el cant de la Internacional i Els Segadors, a les set del matí s'aixecava la sessió. Acabava de cloure's el 110^{on} Congrés, el primer ordinari, del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE). Cares ulleroses i cansades, moltes hores de treball, de tensió i negociació havien conduït a un final que ningú pot calificar de triomfant, que ningú esperava i que ningú volia. L'hora de treballar de valent per l'unitat i l'enfortiment del partit tot just començava.

Entre els convidats fraternals que estòicament aguantaren fins al final del Congrés es trobava la representant de la Internacional Socialista que seguí amb detall

totes les incidències del Congrés.

El nou Consell Nacional

El Congrés s'aixecava, però no tothom se n'anava a dormir. El recompte de vots per als nous consellers nacionals no acabaria d'escrutar-se fins dimarts. La llista que finalment componen els elegits és la següent:

Julio Morera
Toni Verdguer
Pascual Maragall
Marina Bru
Isidre Molas
Xavier Guitart
Joan Carles Mas
Antonio Santiburcio
Rafael Madueño
Rosa M. Dumenjo
Cesc Villanueva
Joan Fuster
Mercedes Aroz
Julio Villacorta
Daniel Font
Joan Cals
Xavier Robert
José Ignacio Urenda
Carles Monner
Anna Balletbó
Antoni Roig
Carmel Rosa
Albert Rovirosa
Josep Maria Abelló
Francesc Esteva
José Montilla
Albert Batlle
Ferran Baizan
Miquel Casablanca
Eugeni Giral
Dídac Fàbregas
Miquel Casals
Raimon Martínez
Lluís Andreu
Marcel Gabarró
Joaquim Llach
Carlos Castro
Angel Llobet
Jordi Pedret
Jesús Salvador
Antoni Canals
Antoni Dalmau
Emili Ferrer
Joan Font
Ramon Fernández Jurado
Antoni Puyal — *Angeli Puigol Pérez*
Pere Felis
Pep Manzano
José Castellano
Jaume Bertrán
Miquel Sánchez
Pere-Oriol Costa

Biografies

LA NOVA COMISSIÓ EXECUTIVA

JOAN REVENTOS I CARNER, PRIMER SECRETARI

Va néixer a Barcelona el 26 de juliol de l'any 1927. Es casat, té set fills i és Llicenciat en Dret.

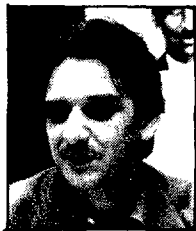
La seva trajectòria de lluita per Catalunya i pel socialisme s'inicia en la seva època estudiantil, lluita que comporta la seva separació de la docència universitària a les facultats de Dret i Econòmiques de Barcelona i, posteriorment, la seva detenció i processament per demanar la dimissió del rector de la Universitat i del ministre d'Educació.

Encapçalà la coalició Socialistes de Catalunya a les dues eleccions legislatives. Fou Conseller polític de la Generalitat Provisional.

Fou elegit primer secretari del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE) en el Congrés d'Unitat i reelegit en el II Congrés.

Advocat de professió, té publicats diversos treballs, entre els quals la tesi doctoral "El moviment cooperatiu a Espanya". Pertany a la Societat Catalana d'Estudis Jurídics, Econòmics i Socials, filial de l'Institut d'estudis Catalans.

Actualment és president del Grup Socialista al Parlament de Catalunya.

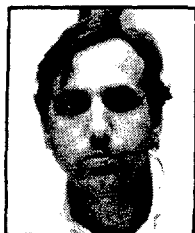
JOSEP MARIA SALA I GRISO, SECRETARI DE COORDINACIÓ AMB FEDERACIONS

Va néixer a Barcelona el desembre del 1945. Es solter.

Es enginyer industrial. Fou delegat al Sindicat Democràtic d'Estudians Universitaris de Barcelona. Per aquesta raó fou expulsat de les

milícies. Fou Secretari del Col·legi d'Enginyers per la candidatura de Renovació Democràtica.

Des del Congrés d'Unitat Socialista, ha format part de la Comissió Executiva Nacional primer com a vocal d'Organització i més tard com a Secretari de Política Sectorial.

JOSEP MARIA (RAIMON) OBIOLS I GERMA, SECRETARI DE PROGRAMACIÓ

Va néixer a Barcelona l'any 1940. Es casat i té tres fills. És llicenciat en Ciències.

Militant socialista des del 1957, ha estat detingut diverses vegades i expulsat del seu càrrec de professor universitari.

Treballà al si de l'Assemblea de Catalunya, caient en la detenció dels 113 membres de la Permanent.

Responsable de la campanya electoral del 15-J de la coalició Socialistes de Catalunya, per la que fou elegit diputat.

Al congrés extraordinari del PSOE fou elegit membre de la Comissió Executiva Federal.

Actualment és també diputat al Congrés de Madrid.

CARLES NAVARRO I GOMEZ, SECRETARI D'ADMINISTRACIÓ FINANCES I SERVEIS GENERALS

Va néixer a Barcelona el 5 de febrer de l'any 1949. L'any 1950 es traslladà amb la seva família a Sentmenat on visqué fins el 1972. Es casat i té dos fills.

Estudia informàtica i contabilitat; actualment estudia Dret i és auditor de professió.

En el PSC (PSC-PSOE) ha estat secretari d'organització de la Federació del Vallès Occidental.

EDUARDO MARTIN TOVAL, SECRETARI DE RELACIONS PARLAMENTARIES

Va néixer a Màlaga el 5 de març del 1941. Es casat i té tres fills. Arribà a Barcelona a l'edat de vint-i-cinc anys i exercí les funcions d'inspector de Treball. Al mateix temps era professor de Dret del Treball a l'Universitat Autònoma de Barcelona.

Diputat a les Corts Constituents.

A l'Actual legislatura, fou reelegit per la circumscripció de Barcelona, sent portaveu del Grup Parlamentari Socialistes de Catalunya.

Ha estat membre de la ponència redactora de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i de la Comissió negociadora de l'Estatut a Madrid.

Actualment és diputat al Parlament de Catalunya i portaveu del Grup Socialista.

Ha publicat tres llibres: "Guia jurídica para los trabajadores", "Enlaces sindicales. Acción sindical en la empresa" i "Elecciones sindicales".

JOSEP VERDE I ALDEA, SECRETARI DE RELACIONS POLITIQUES

Va néixer a Granollers l'any 1928, és casat i té tres fills.

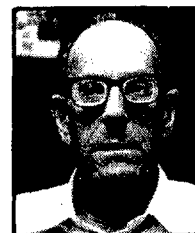
Diplomat en Dret Comparat. És membre del Col·legi d'Advocats de Barcelona.

Des de l'any 1947 es destaca per la seva tasca per a la plena recuperació del patrimoni cultural de

Catalunya. Més tard es vincula i funda grups d'acció cristiana, impulsant campanyes contra la pena de mort i per l'amnistia. Pertany a la junta de l'ICESB.

Participà al Congrés d'Unitat Socialista sent nomenat Secretari de Relacions Polítiques.

A les eleccions legislatives del 15-J i de 1-M Josep Verde fou elegit diputat.

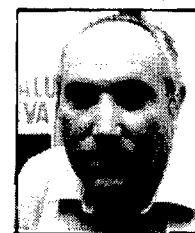

ENRIC ADROHER "GIRONELLA", SECRETARI DE RELACIONS INTERNACIONALS

Va néixer a Girona, el 9 de juny de 1908. Casat i amb dos fills. Estudià a l'Escola Superior de Magisteri de Madrid. Al 1932 fou membre del Patronat Escolar de l'Ajuntament de Barcelona.

La seva activitat política s'inicià al 1928 quan ingressà al Bloc Obrer i Camperol. Participà en l'insurrecció de Jaca de 1930, en la proclamació de la República a Madrid i en els fets d'octubre del 34. Membre del POUM fou condemnat pels fets de maig del 37. Acabada la guerra s'exilià a França i més tard a Mèxic. A l'exili participà en la creació de moviments i organitzacions socialistes a Europa, en l'anomenat "contubernio de Munich", en l'organització d'empreses públiques de la CEE, i el Centre Europeu de l'Empresa Pública.

Tornà a Catalunya després de la mort de Franco. Al Congrés d'Unitat fou nomenat secretari de Relacions Internacionals.

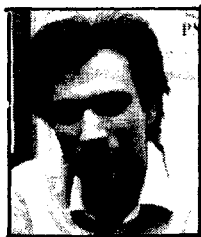
JOAN COMAS I BASAGAÑAS, SECRETARI DE POLITICA MUNICIPAL

Va néixer a Terrassa l'any 1936. Es casat i té tres fills. És professor

mercantil i treballa en una empresa de comerç internacional.

Ha estat Secretari de Política Municipal a l'anterior Executiva Nacional, càrrec en el qual ha estat reelegit al II Congrés.

Diputat al Parlament de Catalunya.

PERE JOVER I PRESA, SECRETARI DE POLITICA SECTORIAL

Va néixer a València l'any 1944. Casat i amb tres fills. Es doctor en Dret i professor de Dret Polític a l'Universitat Central de Barcelona.

Ha centrat la seva activitat en la lluita universitària.

Fou vocal de Formació a l'anterior Executiva Nacional del PSC (PSC-PSOE).

Es membre del Comitè Federal del PSOE.

LLUIS ARMET I COMA, SECRETARI DE CULTURA I INFORMACIÓ

Va néixer a Barcelona l'any 1945. Es casat i té dos fills.

Economista i professor mercantil, especialista en temes de política monetària i financera. Ha treballat en diverses empreses en els camps d'organització administrativa, planificació comptable, informàtica, cap d'estudis de mercat d'una de les empreses elèctriques de Catalunya i responsable de temes monetaris i financers al servei d'estudis d'una banca.

En el Congrés de constitució del PSC (PSC-PSOE) fou elegit membre de la Comissió Executiva Nacional.

El febrer de 1979 fou nomenat Conseller de Política Territorial i d'Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya.

Es diputat al Parlament de Catalunya. Coordinador del Grup Socia-

lista per el seguiment de l'Executiu, president de la Comissió de Reglament i membre de la Comissió Permanent del Grup Socialista al Parlament.

JOAN PRATS I CATALA, SECRETARI D'ESTUDIS I DE DOCUMENTACIÓ

Va néixer a Benicolet (País Valencià), l'any 1942. Es casat i té dos fills.

Professor de Dret Administratiu a l'Universitat Autònoma de Barcelona.

Joan Prats fou membre del Consell Nacional i del Gabinet Tècnic del PSC (PSC-PSOE) des del seu congrés constituent fins el recent II Congrés.

Es diputat al Parlament de Catalunya per la circumscripció de Barcelona i coordinador de l'àrea de traspasos de serveis del Grup Socialista. Es senador nomenat pel Parlament de Catalunya i està integrat al grup senatorial "Catalunya, Democràcia i Socialisme".

SANTIAGO RIERA OLIVE, SECRETARI DE POLITICA SINDICAL

Va néixer el 1er de juny del 1947 a Sentmenat del Vallès. Es casat i té dos fills. Actualment resideix a Sabadell.

L'any 1978 es llicencià en Dret per la facultat de Barcelona.

Santiago Riera començà a treballar als 14 anys a la indústria tèxtil, després al metall i als 17 anys entrà de nou al tèxtil. Als 22 anys començà a treballar a la Caixa d'Estalvis de Sabadell.

L'any 1977 començà a militar activament a la UGT de Catalunya on ha estat secretari de formació de la Unió Local de Sabadell. Al 1979 impulsà el Sindicat Nacional d'Estalvi de Catalunya del qual fou secretari general.

Es membre del comitè d'empresa de la Caixa d'Estalvis de Sabadell i representant del personal a la Comissió d'Obra Beneficò-Social de l'esmentat centre. Es també president de la Junta Administrativa del Centre de Medicina Preventiva Escolar de Sabadell.

Fou membre de l'anterior Consell Nacional.

JUAN JOSE FERREIRO SUAREZ, SECRETARI DE MOVIMENTS ASSOCIATIUS

Va néixer a Lugo l'any 1944. Actualment està separat i té un fill. La seva professió és la de despatxant d'aduanes a Barcelona.

Ha estat detingut tres cops, a causa de les manifestacions del 1er de Maig, per la seva responsabilitat sindical i per "activitat terrorista" el 1969.

A l'anterior Executiva era Secretari Nacional de Relacions amb la Joventut Socialista de Catalunya i membre del Comitè Executiu de Catalunya del Sindicat del Transport de la UGT.

En l'aspecte laboral fou acomiadat per ésser dirigent vaguista i per detenció policial de FAESSA (1969), MACOSA (1971) i MECALUX (1973).

Així mateix ha estat fundador de la Cooperativa Obrera del Bon Pastor i dels Cercles de Formació de Quadres.

Actualment és diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya.

JOAN BLANCH I RODRIGUEZ, SECRETARI DE PROPAGANDA

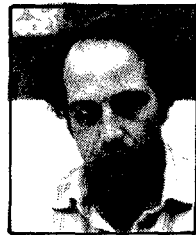
Va néixer a Badalona el 2 de febrer del 1937. Es casat.

El 1955 ingressà a la facultat de Dret de Barcelona i hagué d'interrompre els seus estudis per haver participat a la tancada d'estudiants al Paraninf. Arrel d'aquests fets es refugià durant uns anys a França

tinalitzant la carrera de Dret el 1968.

Joan Blanch començà a treballar a l'exili de tornar. En tornar a Catalunya, treballà al despatx de l'advocat laboralista Cuenca Puig de Llívol. Actualment treballa com assessor en transaccions econòmiques i financeres.

Ha estat fins ara primer secretari de l'Agrupació Socialista de Badalona. Es regidor de l'Ajuntament de Badalona.

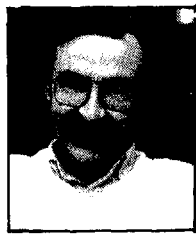
ESTEVE TOMAS I TORRENT, SECRETARI DE POLITICA COMARCAL

Va néixer a l'Hospitalet de Llobregat l'any 1944. Es casat i té tres fills. Treballa en una explotació agropecuària a Sant Quinti de Mediona.

Vinculat sempre al mon rural, l'estiu del 1974 participà a la fundació de la Unió de Pagesos, de la qual ha estat membre del Secretariat Nacional i del Secretariat Comarcal de l'Alt Penedès, ja que des de fa anys resideix a Vilafranca del Penedès.

Al Congrés d'Unitat Socialista fou elegit Secretari Nacional de Política Pagesa del PSC (PSC-PSOE).

Es diputat al Parlament de Catalunya per Socialistes de Catalunya.

PERE AYGUADE I AYGUADE, SECRETARI DE POLITICA AGRARIA

Va néixer a Vilanova de Bellpuig (Lleida) el 14 de maig del 1950. Actualment resideix a Balaguer.

Estudià a la Universitat de Saragossa, veient-se forçat a abandonar-la per motius polítics.

Actualment treballa de pagès i ramader a Balaguer i forma part de la Junta Rectora de la Cooperativa Agrícola de Sant Isidre i de diverses entitats culturals i esportives.

Pere Ayguadé és militant i dirigent de la Unió de Pagesos de la qual ha format part del Secretariat Local, Comarcal i Nacional. Es també delegat del sector ramader de la U.P.

Fou detingut els anys 78 i 79 per organitzar i participar activament a les tractorades.

Es diputat al Parlament de Catalunya per la circumscripció de Lleida on ocupà el número 6 de la llista

JOSEP FONT I BERNAUS, SECRETARI DE FORMACIÓ

Va néixer a Bellcaire d'Urgell (Lleida) l'any 1944. Es casat i té dos fills.

Tornar a l'empresa química AIS-CONDEL, Josep Font és un lluitador sindical que ha estat sempre al front de les reivindicacions dels seus companys.

Ha tingut diversos càrrecs de responsabilitat a la UGT.

Fou candidat a les eleccions del 15 de juny de 1977.

El novembre del 77, després del XVII Congrès de la FSC (PSOE) entrà a l'Executiva Nacional com Secretari de Formació, càrrec que continua ocupant en l'actual Executiva.

JAUME CASANOVAS I ESCUSSOL, SECRETARI NACIONAL

Va néixer a Vilanova i la Geltrú el 15 de desembre del 1944. Es casat i té tres fills.

Cursa estudis de peritatge industrial. Treballà com delineant i després com a tècnic de la construcció.

Després de la constitució del PSC (PSC-PSOE), ha format part del Consell Nacional i de la seva Mesa.

Jaume Casanovas ha estat promotor de l'Assemblea de Catalunya, participant a la Mesa de constitució a l'Església de Sant Agustí.

Actualment és alcalde de Vilanova i la Geltrú.

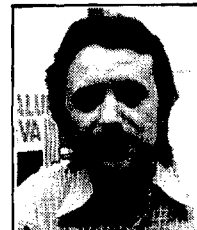

JOAN COLOM I NAVAL, SECRETARI NACIONAL

Va néixer a Barcelona el 1945. Es casat i té dos fills. Doctor en Ciències Econòmiques i Empresariales per la Universitat de Barcelona, és economista especialitzat en Hisenda Pública.

Al Congrès d'Unitat Socialista fou nomenat membre del Consell Nacional i és responsable de l'àrea d'Hisenda del Gabinet Tècnic.

Participà activament en la fundació del Sindicat d'Estudiants Universitaris de Barcelona, per la qual cosa fou detingut a la Caputxinada. Ha col·laborat també a la Comissió Ciutadana de Solidaritat, a l'associació de Veïns de la Sagrada Família i al moviment de PNN de la Universitat.

JORDI FONT I CARDONA, SECRETARI NACIONAL

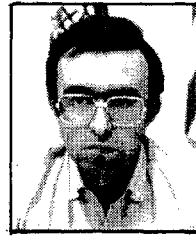
Va néixer a Barcelona el maig del 1949.

Començà a treballar als 14 anys en un magatzem. Fou jurat d'empresa i de la comissió d'empresa de SERESCO S.A., empresa del ram de la informàtica.

L'any 1970 fou detingut, internat a la Presó Model i posat a disposició de l'autoritat militar.

L'any 1974 fundà l'Associació de Veïns de l'Esquerra de l'Eixample, formant part de les seves primeres juntes.

Actualment és militant de l'Agrupació de l'Esquerra de l'Eixample del PSC (PSC-PSOE).

JORDI MARSAL I MUNTALA, SECRETARI NACIONAL

Va néixer a Manresa l'any 1951. Es casat i té dos fills. Es llicenciat en Filosofia i Lletres i especialitzat en Filosofia grega, assignatura de la qual és professor a la Universitat de Barcelona.

Es el primer secretari de la Federació comarcal del Bages del PSC (PSC-PSOE).

MARTA ANGELA MATA I GARRIAG, SECRETARIA NACIONAL

Va néixer el 22 de juny del 1962 a Barcelona. Es mestra.

Ha destacat com a pedagoga i com impulsora del principal moviment de renovació pedagògica del país, emmarcat a l'escola de mestres Rosa Sensat. Es directora d'aquest centre així com de diverses publicacions educatives.

Fou elegida diputada per la coalició Socialistes de Catalunya el juny del 1977 i fou reellegida a les darreres eleccions legislatives.

Al Congrès dels Diputats participà a les tasques de les Comissions de Cultura i d'Educació i Ciència.

Marta Mata va dimitir del seu escó al Parlament de Madrid quan va ésser elegida, per la circumscripció de Tarragona, diputada al Parlament de Catalunya.

JORFI PARPAL I MARFE, SECRETARI NACIONAL

Va néixer a Barcelona el 22 d'abril del 1940. Es casat i té tres fills. Es llicenciat en Dret per la Universi-

tat de Barcelona.

Treballa actualment com advocat especialista en temes d'urbanisme.

Participà a la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats, a l'Assemblea de Catalunya, als grups de Drets Humans i a la Comissió Catalana per l'Amnistia. Fou també vocal jurídic de l'Associació de Veïns de Sarrià.

Participà al Congrès d'Unitat Socialista, formant part del Consell Nacional del PSC (PSC-PSOE), un cop constituït.

Fou Secretari General Tècnic del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya.

JOSEP VIDAL "PEP JAI", SECRETARI NACIONAL

Va néixer al Vendrell l'any 1917. Solter. La seva militància s'inicià en el Bloc Obrer i Camperol; posteriorment, amb aquest partit, ingressà al Partit Obrer d'Unificació Marxista (POUM). A la guerra lluità amb la XXIX Divisió del POUM, i fou detingut pels fets de maig del 37.

Empresonat en acabar la guerra, l'any 44 tornà al Vendrell on, tres anys després, ingressà al Moviment Socialista de Catalunya (MSC) ocupant-se d'organitzar el Front Pagès. Es un dels fundadors de la Unió de Pagesos. Es diputat de Socialistes de Catalunya des de l'anterior legislatura i participa a la Comissió Parlamentària d'Agricultura del Congrès.

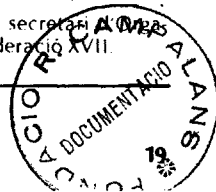

RAMON VILALTA I OLIVA, SECRETARI NACIONAL

Va néixer el 20 de novembre del 1953 a Penelles (Lleida). Actualment viu a Sant Guim (La Segarra).

Es professor d'Ensenyament General Bàsic a les Escoles Nacionals de Sant Guim.

Actualment és secretari de la Federació d'Obres Públiques de la Federació d'Obres Públiques de Catalunya.

En aquest número de L'OPINIO SOCIALISTA recullim un àmpli extracte de les ponències que creiem més fonamentals de les que es van discutir al Congrés. En un proper número donarem també informació de la resta de ponències que creiem també tenen una importància cabdal.

Els textos íntegres de les ponències aprovades al Congrés seran editats properament pel Partit i es distribuïran pels seus mitjans habituals. Se'n farà una edició en català i una en castellà.

Ponència sindical

PLENO APOYO A LA UGT

«EN LA INTRODUCCIÓN DE LA PONENCIA SE MANIFIESTA, ENTRE OTRAS COSAS, LO SIGUIENTE: "La acción de los socialistas en el seno del movimiento sindical, debe ir encaminada a dotar de contenido político las luchas reivindicativas y conseguir elevar la conciencia política de los trabajadores. Los militantes socialistas contribuirán a desarrollar un amplio debate en sus áreas de acción sindical, aportando elementos de análisis y fomentando el debate autónomo de los sindicatos, a través de la potenciación de sus mecanismos democráticos internos y del respeto escrupuloso de los acuerdos adoptados. Los socialistas rechazamos las prácticas "tradeunionistas" concebidas como control del sindicato sobre el partido y a la inversa. Mantenemos, sin embargo, la conveniencia de conjugar esfuerzos para la consecución de nuestro común objetivo de construcción de la sociedad socialista."»

"...Todo ello nos obliga a un serio trabajo de reflexión y definición de nuestra estrategia sindical, de las relaciones Partido-Sindicato y del trabajo que como militantes socialistas hemos de llevar a cabo en el sindicato y en la empresa."

Tras hacer un análisis de la evolución del Movimiento Obrero en Catalunya desde Noviembre de 1975, la ponencia indica que en los últimos años, la actividad sindical ha venido condicionada por tres realidades determinantes: a) La falta de cauces legales que garantizaran el ejercicio de la actividad sindical y que sirvieran de marco a las relaciones laborales. b) Los acuerdos entre las fuerzas políticas de un programa de salida de la crisis, cristalizados en los acuerdos de la Moncloa, y con posteriores intentos por parte de UCD y de PCE y CC.OO. en el mismo sentido, no cristalizados por la actitud contraria de los socialistas. c) Debilitamiento del movimiento sindical por:

- Crecimiento inicial desproporcionado.
- Política gubernamental desproporcionada.
- Existencia de una profunda crisis económica.

- Déficits estructurales de los sindicatos.
- Excesiva ideologización.
- Desgaste de cuadros sindicales.
- Escasa incidencia sindical en determinados sectores con poca tradición de lucha sindical (Enseñanza, Administración Pública, etc.)

A continuación, la ponencia define la concepción sindical de nuestro Partido, que se caracteriza por los siguientes rasgos: - Un sindicato de clase y de masas, abierto a todos los trabajadores dispuestos a luchar por sus intereses. - Un sindicato autónomo. - Un sindicato con capacidad de iniciativa, con capacidad de adoptar no solo posiciones defensivas. - Un sindicato de lucha y de negociación. - Un sindicato comprometido en la lucha por el socialismo autogestionario. - Un sindicato democrático, descentralizado, transparente. - Un sindicato que se compro-

Codina y Fuertes; la UGT siguió con atención el II Congrés.

meta en la construcción de la "Catalunya nova" que propugnamos los socialistas. - Un sindicato internacionalista.

Capítulo importante lo supone aquel que marca las prioridades para la salida progresiva de la crisis: Problema del paro; Mantener el poder adquisitivo de los trabajadores; Extensión del seguro del paro; Desarrollo de formas de salario social (educación, sanidad, etc.); Reducción de los desequilibrios económicos "regionales".

En cuanto a la actuación sindical de los socialistas la ponencia dice, entre otras cosas: "La política sindical del PSC (PSC - PSOE) responde a la necesidad de ofrecer estrategia sindical por parte de nuestro partido que sirva no solo para potenciar la implantación y desarrollo del sindicato socialista que es la U.G.T. sino también

para que mediante su activa militancia y constante quehacer en el movimiento obrero, los militantes socialistas puedan dotar de contenido socialista y revolucionario a la clase trabajadora."

"El PSC (PSC - PSOE) entiende que todo militante asalariado y autónomo debe desarrollar una labor de tipo sindical y, en la medida de sus posibilidades, en el lugar de trabajo en el que se halle y que ello debe hacerlo organizado sindicalmente. El PSC (PSC - PSOE) entiende que, por lógica política, la acción sindical debe desarrollarse a través de la UGT, Sindicato Socialista."

Los últimos puntos de la ponencia tratan de las relaciones Partido-Sindicato, y de la organización de los socialistas en el seno de la clase trabajadora.

Política municipal i comarcal; moviment ciutadà

GUANYAR EL COMBAT MUNICIPAL

A la introducció d'aquesta ponència, tan important per les grans responsabilitats que el Partit assumeix a la majoria dels Ajuntaments catalans, es diu textualment: "El capitalisme exerceix la seva explotació fonamental a l'àmbit de l'empresa, però també projecta aquesta explotació en els distints aspectes de la vida social i, particularment, en l'organització i gestió de la ciutat i del territori. La situació d'explotació dels treballadors en el marc urbà i territorial constitueix un dels principals elements de sensibilització i movilització de les classes populars. Pels socialistes es tracta d'un front d'acció important que cal situar en el context de la lluita de classes, per una societat socialista autogestionària".

Continua la ponència fent una crítica del model espacial del capitalisme, dels seus efectes sobre les relacions socials i les seves conseqüències, destacant-se, entre d'altres: la divisió entre la ciutat i el camp, la divisió de les aglomeracions urbanes en zones de producció i zones de residència, el desenvolupament inharmoniu i desequilibrat, l'explotació irracional i directa dels recursos naturals en benefici del capital industrial, la marginació de les comarques en els plans d'inversió pública, la manca absoluta d'una planificació territorial global i coherent, etc.

"L'organització socialista de l'espai —diu la ponència— sols és possible si es basa en tres eixos fonamentals: 1. L'enfortiment de la capacitat política i econòmica dels ajuntaments i de les noves institucions locals i nacionals. 2. La planificació democràtica, tant de l'economia com del territori. 3. La intervenció activa dels treballadors i del conjunt de les classes populars en la definició dels objectius de la planificació global i en la seva realització

a través de la participació ciutadana".

En un segon apartat, la ponència tracta de la reforma institucional local i, en concret, dels tres punts següents: Llei Municipal de Catalunya, Nova Llei de Règim Local i Funció Pública Local.

Sobre el primer d'aquests punts es diu: "L'objectiu d'aquesta Llei Municipal de Catalunya serà aconseguir un efectiu traspàs de recursos i competències, en el marc d'una nova organització democràtica del territori, partint dels principis següents: —Autonomia municipal, —Descentralització municipal i participació ciutadana, —Reconeixement de la realitat comarcal com a entitat autònoma, funcional i de planificació, —Possibilitat efectiva de crear agrupacions supra-comarcals i regions metropolitanes, que responguin a la realitat urbanística i humana, —Supressió de les províncies així com dels òrgans actuals adaptats a aquestes demarcacions". Més endavant, la ponència manifesta: "Pels socialistes, l'autogovern local rau en

els dos nivells fonamentals: el municipi i la comarca, sense perjudici del reconeixement d'importants funcions tant a les regions com a les unitats de descentralització del govern municipal. La funció primordial dels ajuntaments es la representació política dels interessos del poble, el govern i l'administració de la convivència, la planificació a nivell local en el marc de la planificació comarcal, i la prestació i gestió dels serveis susceptibles d'ésser gestionats a nivell municipal tenint compte de l'entitat de cada poble. Les comarques són entitats de govern local, la funció bàsica de les quals és la planificació i la prestació i gestió dels serveis públics que ultrapassin l'àmbit municipal i que siguin susceptibles d'ésser prestats eficientment a nivell comarcal. També tenen una important funció de representació política dels interessos comarcals, gaudint, en aquest punt, del poder d'iniciativa legislativa. La Generalitat exercirà normalment els seus serveis administratius delegant-los en les administracions comarcals.

Les comarques esdevindran així les unitats fonamentals d'autogovern per als ciutadans, de llurs interessos locals, i de participació d'aquests en les decisions de la Generalitat. Les regions seran divisions funcionals per a la planificació, programació i coordinació general del sector públic i per a la prestació de serveis particulars que ultrapassin l'àmbit comarcal. Amb aquesta finalitat es constituïran consells regionals de planificació i consells sectorials de coordinació, tots ells presidits pel delegat re-

gional de la Generalitat, garantint-se, en tot cas, la presència, informació, participació i control dels ajuntaments en totes les decisions de planificació que puguin afectar-los". I sobre el criteri d'atribució de competències, la ponència diu que: "Caldrà que tots els ajuntaments i comarques gaudissin de les mateixes competències, car són encara molt grans les diferències mutues. Caldrà fer una relació dels diferents tipus de municipis i comarques segons criteris de població, d'activitat, de context, etc. i procedir a l'apoderament més adient per a cada tipus. Els socialistes reconeixem les peculiars circumstàncies històriques, culturals i geogràfiques de la Vall d'Aran i ens manifestem a favor de la vigència actualitzada de les seves institucions comunes de la Generalitat."

Sobre la nova Llei de Règim Local es diu, entre altres coses, que: "... Cal una Llei de Règim Local que desenvolupi per a la vida local el paper que la mateixa Constitució li reconeix, a través d'Ajuntaments autònoms, i autosuficients, a través d'Ajuntaments constitucionals. Volem una Administració Local autònoma, tant des del punt de vista polític i funcional com des del punt de vista de l'autosuficiència econòmica. Volem una Administració Local veritablement representativa i que faciliti i promogui la participació dels veïns. Volem una Administració Local eficaç, amb un govern sòlid al davant i amb unes estructures democràtiques àgils, competents i creatives. Sabem

(Pasa a la pàg. 22)

Ajuntaments: descentralització i participació.

(Viene de la pág. 21)

que aquesta Administració Local no sorgirà sols en virtut d'una norma jurídica, però en el procés polític reformador que s'ha iniciat en la vida local jugarà un paper fonamental la nova Llei de Règim Local".

Pel que fa a la qüestió de la Funció Pública Local, es precis —diu la ponència— anar vers una nova concepció del funcionari com a treballador de l'administració pública, amb tots els seus drets, inclosos els sindicals, i tots els seus deures, tals com horaris, dedicació i eficàcia, així com establir un nou estatut unificat del treballador de l'administració pública, simplificant categories i conceptes de retribució, i un sistema d'ingrés que garanteixi l'idoneïtat dels candidats. En aquest sentit es proposa la potenciació de l'Escola d'Admi-

nistració Pública de Catalunya.

Sobre el greu tema de les hisendes locals, la ponència incideix en la necessitat d'una major participació, per part dels ajuntaments, en la recaptat impositiva de l'administració central, aconseguint un reequilibri d'acord amb les circumstàncies actuals. També s'urgeix el control i la gestió d'aquells impostos que ja són plenament locals però que son encara gestionats per l'Estat. A curt termini, s'exigeix la participació municipal en l'impost sobre les societats i en la de la renda.

L'objectiu final és anar vers unes hisendes locals basades principalment en un impost propi, lligat al patrimoni immobiliari i en unes participacions en els impostos estatals repartides entre els directes i els indirectes.

Pel que fa al tema dels

moviments urbans, la ponència deixa molt clara la nostra posició sobre el Moviment Ciutadà, sobre les organitzacions de base. No es tracta del simple reconeixement d'una realitat existent sino d'un decidit impuls per a la seva construcció i desenvolupament en tant que elements indispensables en l'estratègia de la via democràtica al Socialisme.

En un altre punt, la ponència municipal afirma que: "la descentralització i la participació són els elements desencadenants d'una autèntica reforma de l'administració i una base sòlida per a l'aprofundiment de la democràcia".

Sobre el tema de les Diputacions, s'exigeix la transferència de la titularitat i la gestió de les seves competències a la Generalitat, per tal d'aconseguir la desaparició pràctica d'aquestes entitats d'arrel centralista. Tam-

bé es contempla la constitució transitòria dels "Consells Intercomarcals" com a expressió del principi de representació i participació de les comarques en les decisions i en la vida administrativa de la Generalitat.

La ponència fa, així mateix, un anàlisi complet de la realitat comarcal i de l'estructuració que els socialistes defensen en aquest tema, que tendeix a corregir i superar els greus desequilibris territorials existents a Catalunya, derivats de processos històrics agreujats pel model de concentració capitalista dels darrers anys.

Els dos darrers punts de la ponència tracten de la necessitat d'aglutinar esforços en l'actuació municipal i d'anar cap a una "Associació Catalana de Municipis", així com de les relacions entre el Partit, els ajuntaments i el moviment ciutadà.

Estatutos del PSC (PSC-PSOE)

UN PARTIDO MAS FUERTE Y MAS ACTIVO

Los Estatutos del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE) fueron modificados y aumentados en el II Congreso de manera sustancial. No obstante, por razones de espacio, sólo vamos a entresacar los puntos más esenciales:

El respeto a la libertad de conciencia, al libre pensamiento y a la libre expresión de cada uno de sus militantes. La libertad de discusión y de expresión será absoluta en todos los niveles del Partido: las diferentes corrientes de opinión podrán expresarse a través de las múltiples formas de incidencia teórico-políticas internas del Partido e incluso hacia el exterior de la organización, siempre que no contradigan las resoluciones del Congreso y la de los órganos de dirección. No obstante, ninguna tendencia organizada podrá constituirse en el seno del Partido.

En los órganos de dirección se garantizará una representación de las organizaciones territoriales de ámbito inferior, corrigiendo si es necesario, el peso de las grandes concentraciones urbanas. En las elecciones de los órganos de dirección a todos los niveles se garantizará la presencia de las posiciones minoritarias.

A fin de definir junto con los demás socialistas del Estado los elementos estratégicos coincidentes de la lucha de clases, el Partido enviará sus delegados, elegidos directamente por las estructuras organizativas de base al Congreso Federal del PSOE. El Partido estará representado en el Comité Federal. Miembros del Par-

tido podrán ser elegidos también para la Ejecutiva Federal.

La edad mínima para afiliarse al Partido es de 16 años, y a través de las Agrupaciones. En casos excepcionales, la afiliación se podrá producir a través de la Comisión Ejecutiva Nacional (CEN).

Como derechos y deberes de los militantes cabe destacar los siguientes: participar en la elaboración, conocer, defender y aplicar el programa, la línea política, los Estatutos, las resoluciones del Congreso y los acuerdos de los órganos de dirección del Partido. Hacer lo

contrario será motivo de falta.

Participar activamente en la vida interna del Partido, realizando en su seno una específica actividad política. Los militantes participarán en las reuniones y asambleas de la organización territorial que les corresponda y podrán hacerlo también las asambleas y consejos de los demás niveles de la organización pero sin voz ni voto siempre que se haya especificado en la convocatoria que la sesión será abierta y que al iniciarse la misma se ratifique dicho carácter. Los militantes del Partido participarán activamente y de acuerdo con la línea del Partido, en las asociaciones de vecinos, en las cooperativas, en los centros sociales y en otras entidades de carácter similar.

Ser elector y elegible a todas las instancias organizativas del Partido de acuer-

do con las disposiciones de los Estatutos.

Los miembros del Partido que sean asalariados deberán militar sindicalmente. La opción sindical del PSC (PSC-PSOE) es la UGT de Catalunya.

Cotizar periódicamente de acuerdo con las normas establecidas. Será motivo de baja automática deber seis meses, sin causa justificada, la cuota.

La estructura del Partido a nivel nacional se basa en Federaciones, a partir de una o un conjunto de comarcas. El Congreso fijará el número de ellas, aunque el Consell Nacional podrá modificarlo de manera provisional.

Las Federaciones están constituidas por todas las Agrupaciones ubicadas en su territorio. Sus órganos de dirección y ejecución son la

(Passa a la pàg. 24)

El Congreso fue el polo de atención de la prensa.

(Ve de la pàg. 23)

Assemblea, el Consell y la Comissió Ejecutiva.

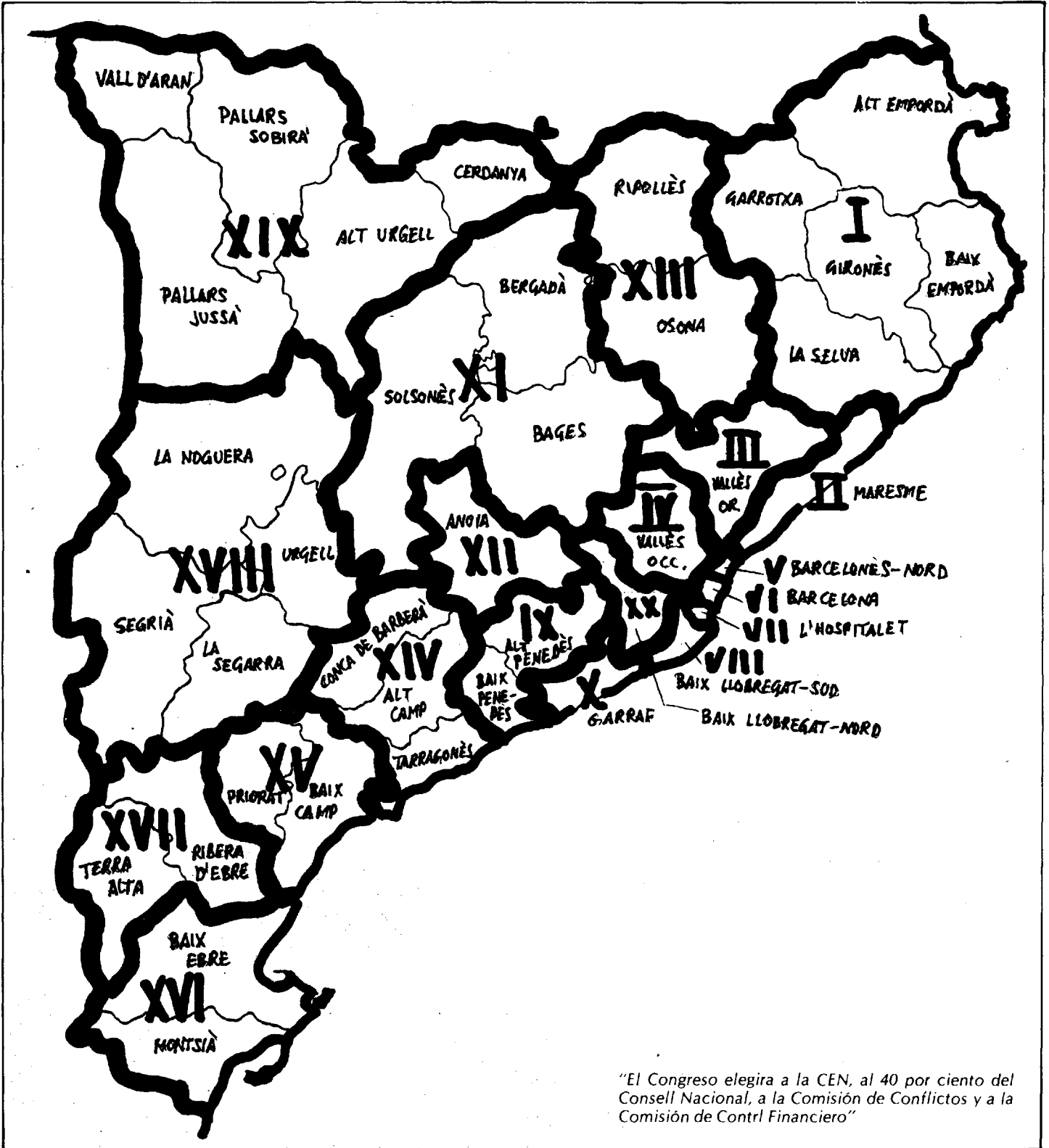
La Assemblea es el màxim òrgan del Partit en su àmbit, formada per la totalitat o per delegacions de militants de su àmbit.

Esta se tendrà que reunir obligatoriament dins de los 30 dies següents al Congrés, y entre otras se destaquen las següents competències: elegir su ejecutiva, a un 40 per ciento de los componentes del

Consell de Federació, los representants de la Federació en el Consell Nacional, (el 60 per ciento que quedó pendiente del Congrés), así como elegir la Comissió de Control Financiero y de Conflictos de la Federació.

Por lo que se refiere al Consell de Federació, éste tendrà que aplicar las directrices de su àmbit de acuerdo con las resoluciones de la Assemblea, aprobar los presupuestos y examinar

(Passa a la pàg. 25)

"El Congrés elegira a la CEN, al 40 per ciento del Consell Nacional, a la Comissió de Conflictos y a la Comissió de Contrl Financiero"

(Ve de la pág. 24)

los informes de la Comisión de Control Financiero, entre otros acuerdos. La Ejecutiva de la Federación, por su parte, ejecutará los acuerdos de la Asamblea y las decisiones del Consell.

La Agrupación es la organización de encuadre político, responsable de impulsar en su ámbito la política global del Partido; sus diversas políticas sectoriales; la política de relaciones y presencia pública; la formación, información y debate político de los militantes; el crecimiento del Partido y la vinculación con las organizaciones del Partido de ámbito superior.

Por otra parte, la organización para la acción de los militantes se podrá estructurar a partir de Secciones, adscritas a las Agrupaciones y que, entre ellas, se coordinarán a través de Frentes de Acción: Sindical, Municipal y Comarcal o Parroquial.

La Asamblea de la Agrupación es el órgano máximo de decisión a nivel local. Elige su Comisión Ejecutiva, a los delegados a los Congresos del Partido y al Congreso Federal y elabora la propuesta de candidatos a cargos públicos locales.

El Congreso del Partido es el órgano supremo. Tendrá competencia exclusiva para establecer su estructura interna, regular su disciplina, elaborar su política y su programa.

Se reunirá con carácter ordinario cada dos años, previa convocatoria del Consell Nacional. Si fuera extraordinario tendría que ser convocado por la CEN, el Consell Nacional o por la mitad más uno de los militantes.

El Congreso, también, elegirá a la CEN, al 40 por ciento del Consell Nacional, a la Comisión de Conflictos y a la Comisión de Control Financiero.

El Consell Nacional es el órgano máximo de dirección política del Partido entre Congreso y Congreso. Cada Federación tendrá, como mínimo, un consejero. Los miembros de la CEN y los miembros del PSC (PSC-PSOE) en el Comité Federal también están representados en él. Tendrá una Mesa de cinco miembros.

Como competencias del Consell se establecen las siguientes, entre otras: definir la política del Partido según las líneas del Congreso, controlar la gestión de los representantes del Partido en el Comité Federal, de la Ejecutiva Nacional y la actuación de los parlamentarios y de todos los militantes del Partido que ostenten cargos públicos electivos. También tendrá como misión aprobar los presupuestos ordinarios y extraordinarios, fijar las cuotas y dirigir las líneas fundamentales de la política electoral del Partido, tales como alianzas y programas electorales, de acuerdo con el Congreso, así como designar los candidatos a presentar en las distintas elecciones que se celebren en Catalunya.

Las Asambleas y Consejos de Federación podrán acordar, por mayoría absoluta, elevar al Consell Nacional una moción de censura a cualquiera de sus

miembros a excepción de aquellos que sean miembros de la CEN o del Comité Federal.

La Comisión Ejecutiva Nacional ejecuta los acuerdos del Congreso y las decisiones del Consell Nacional, a parte de cuestiones de gestión que sólo le competen a ella. El primer secretario es el portavoz cualificado de la CEN, coordina sus trabajos y modera las sesiones. Las decisiones de la CEN se adoptan por mayoría simple y son colegiadas y vinculantes para todos sus miembros.

La Comisión de Conflictos, compuesta por seis miembros y dos suplentes, todos de distintas federaciones, la cual resolverá los expedientes instruidos con arreglo a las normas estatutarias y al reglamento del Consell Nacional. Ser miembro de esta Comisión es incompatible con la tenencia de otro cargo público, ejecutivo, directivo o funcionario del Partido. El último recurso ante las decisiones de ésta es el Congreso Ordinario.

La Comisión de Control Financiero es el órgano encargado de supervisar la administración de los medios del Partido y controlar que el uso de los mismos esté adecuado a las resolucio-

nes de los órganos competentes.

El Consell Nacional elaborará un reglamento de cargos públicos que regulará la relación de éste con la organización del Partido, dentro de las normas previstas en estos Estatutos y que necesariamente contendrá la obligación de formular anualmente declaración jurada de ingresos.

Los cargos de representación pública (parlamentarios, miembros de las corporaciones locales, etc.) asistirán a las reuniones del órgano de dirección del ámbito correspondiente y tendrán voz en ellos cuando la asamblea lo estime conveniente.

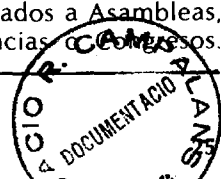
Los militantes que ocupen cargos públicos en representación del Partido, sean o no electivos, delegarán la percepción de sus honorarios, y les será abonada la cantidad que acuerde, en cada situación, el Consell Nacional.

Los militantes que ocupen cargos públicos electivos formarán grupos parlamentarios, municipales o de cualquier otro tipo, los cuales designarán un portavoz.

La Joventut Socialista de Catalunya (JSC) es la organización de los jóvenes socialistas de Catalunya y, como tal, se vincula con el PSC (PSC - PSOE), asumiendo la opción estratégica global y los principios ideológicos. Un miembro de la JSC asistirá a las reuniones de la CEN, con voz pero sin voto.

Las elecciones para los órganos de dirección del Partido a todos los niveles se harán mediante un sistema mayoritario corregido (votación del 75 por ciento de los lugares a cubrir), o mediante un sistema proporcional que el Consell Nacional establezca. Igualmente se realizará para elegir delegados a Asambleas, Conferencias y Congresos.

PSC y PSOE, unidos en una misma lucha. Carmen García BLoise en su intervención.

Ponencia política

LA AUTONOMIA DEL PROYECTO SOCIALISTA

La constitución del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE) en julio de 1978 marco un hito crucial en la trayectoria del socialismo de nuestro país, y abrió nuevas perspectivas en el combate de la clase trabajadora por la libertad, la igualdad y la solidaridad entre todos los hombres y los pueblos de España. Con la unidad socialista los trabajadores de Catalunya dábamos un paso decisivo para la consecución de nuestra propia unidad como clase, por encima de posibles diferencias culturales, de origen o de cualquier otra naturaleza. El movimiento socialista organizado superaba la vieja escisión de los años veinte, mientras que la vertebración del nuevo partido con el PSOE no sólo garantizaba la realidad de una lucha común a nivel de Estado, sino que marcaba el camino para la reestructuración federal del socialismo español, único modelo organizativo capaz de adecuar su actuación a las especificidades de la lucha de clase en cada nacionalidad o región.

La ponencia de Política Municipal i Comarcal. Alternatives i projectes polítics per als batlles i regidors socialistes.

El PSC (PSC-PSOE) reafirma su car cter de clase, de masas, democrático, nacional y federalista. Heredamos los grandes ideales de libertad, igualdad y solidaridad propios del socialismo.

Reafirmamos el principio de autogestión como base de la futura sociedad socialista, rechazando la posibilidad de una gestión pura y simple del sistema capitalista, en un proyecto que se inscribe en la larga lucha

de los trabajadores de todo el mundo por su emancipación.

Por una Catalunya socialista

Es necesario afirmar las señas de identidad de nuestro proyecto. El socialismo democrático es el único capaz de aunar en una sola lucha la libertad y la igualdad, es el único que asegurar  la solidaridad entre

todos los pueblos y todos los hombres.

En principio, de absoluta necesidad en un Estado socialista será la adecuada combinación y articulación de la democracia representativa y de la democracia de base.

El socialismo, por el cual luchamos es una organización social basada en la autogestión, en el autogobierno de los trabajadores, de los ciudadanos, y en el que este término signi-

fica multiplicar los centros de decisión, transferir poder del Estado a la sociedad civil, colocar los centros de decisión lo más próximos posibles de los colectivos afectados por las decisiones.

El socialismo es inseparable de la democracia, comporta la ampliación y plenitud de las libertades políticas y personales. No hay socialismo sin plenitud de libertades nacionales, y esto exige en el caso español el reconocimiento del derecho a la autodeterminación de todos los pueblos y nacionalidades dentro de las perspectivas de un Estado federal.

Una cuestión fundamental es la ligazi n entre la lucha por la libertad nacional y la existencia de un fenómeno de inmigración masiva en Catalunya, de trabajadores de otras nacionalidades y regiones del Estado. En este sentido, los socialistas lucharemos para asegurar que no existen discriminaciones por razones de lengua o de origen, garantizando como objetivo el derecho a los medios para conocer todos el catalán y el castellano, en el marco de la consolidación de una única comunidad nacional.

Por otra parte, los socialistas trabajaremos para establecer una estrecha colaboración entre Catalunya, les Illes y el País Valencià, afirmación de una comunidad cultural e hist rica.

El socialismo es igualdad

Esto exige: el control público de la economía a través de la planificación democr tica; la propiedad social, colectiva de los grandes medios de producción, distribución y cambio; nuevas formas de producción y de consumo; aceptar el mercado, a excepción de determinadas actividades como la sanidad, la enseñanza, la vivienda, los transportes, etc; transformar las relaciones sociales, la renovación de las formas de vida y

(Pasa a la pág. 27)

(Viene de la pàg. 26)

convivencia, la igualdad hombre-mujer; luchar contra el autoritarismo, la burocratización y la división jerárquica del trabajo.

El socialismo es solidaridad

Solidaridad es la superación de las desigualdades territoriales de Catalunya y el Estado; el internacionalismo y la solidaridad con los países del Tercer Mundo; la realización de los ideales de libertad, igualdad y solidaridad.

Profundizar en la autonomía, a partir de la Constitución y el Estatut, en la perspectiva de un Estado federal. Los socialistas planteamos una estrategia común para todo el Estado, que se traduce en una única vertebración del movimiento socialista español. Uno de los componentes fundamentales de esta estrategia es la superación de las diferencias y de los equilibrios territoriales existentes, y que permita satisfacer las exigencias de las nacionalidades y regiones menos desarrolladas, o de aquellas en las que el movimiento obrero se encuentre en peores condiciones.

Nuestra vía democrática al socialismo comporta diversos elementos: consecución de una amplia mayoría social, que comporta una mayoría política expresada por amplias victorias electorales junto a la obtención de la hegemonía civil, social, cultural e ideológica de los trabajadores. Superar el vanguardismo, el electoralismo y burocracias en las organizaciones obreras. Democratizar los aparatos del Estado y profundizar en la democracia a todos los niveles, incluso permitiendo la alternancia en el poder.

El frente de los trabajadores

Una condición indispensable para el avance hacia el socialismo será la articulación en torno a un objetivo común de todos los sectores sociales interesados en la construcción de una nueva sociedad. Nuestra estrategia deberá centrarse en la formación de un amplio

Ponència de Política Sectorial. Encara que sense taules, qualsevol sala era bona per reunir-se.

frente de los trabajadores como bloque de clase, agente de las transformaciones revolucionarias y en la afirmación de su protagonismo constante en la lucha por la democracia y el socialismo.

Podemos afirmar que en ningún caso dicha traducción político-organizativa podrá basarse en una simple alianza de los partidos de izquierda. Nuestra misión será luchar por la alianza de todas las fuerzas populares y, en particular, por el protagonismo masivo de la expresión organizativa de frente de los trabajadores, de las organizaciones de masas (sindicales, ciudadanas, cooperativas) y todas las entidades asociativas creadas para la defensa de intereses sectoriales (juveniles, feministas, ecologistas, culturales, etc.).

Apoyo total al sindicato socialista

Como partido de trabajadores, los socialistas nos planteamos en primer lugar la defensa de los intereses concretos e inmediatos. Y apoyamos en este sentido, de forma total, la acción de la Unión General de Trabajadores.

El pleno convencimiento de que partido y sindicato son dos instrumentos complementarios

que posee la clase trabajadora para su emancipación, que el Partido y la UGT conforman un mismo proyecto de transformación de la sociedad, que difícilmente nuestro Partido va a ser una auténtica opción de cambio sin una UGT fuerte y consolidada, todo ello nos obliga a una colaboración mutua fundamental para nuestra estrategia.

Rechazamos el sindicalismo concebido como correa de transmisión del partido, y rechazamos también las prácticas concebidas como control del sindicato sobre el partido.

Objetivos actuales de la política y la organización de los socialistas de Catalunya

Los socialistas de Catalunya nos planteamos, en la nueva etapa de la vida política de nuestro país, unos objetivos políticos y organizativos precisos, y nos proponemos no sólo su cumplimiento sino también su más amplia difusión en la opinión obrera y popular. Somos conscientes que una política, por acertada que sea, no puede tener éxito si su desarrollo práctico se realiza a un nivel débil o incoherente. En

particular, el ejercicio de una política de oposición en el nuevo escenario político de Catalunya requiere de los socialistas un gran esfuerzo de claridad política, de iniciativa y de fuerza. Por eso damos hoy una especial importancia a los aspectos de crecimiento, refuerzo y dinamización de la organización socialista, y de popularización, arraigamiento y difusión de nuestras propuestas en todos los ámbitos de la sociedad catalana.

UNA POLITICA DE OPOSICION FIRME Y RESPONSABLE

La naturaleza de clase del equipo de gobierno de CiU y los sectores sociales que le han dado soporte, obligan a éste a lanzar adelante una política que favorece claramente a la derecha. Ante esta situación ha de ser un objetivo fundamental de los socialistas el mantenimiento diáfano de la contraposición entre nuestra alternativa y la que tratará de impulsar el nacionalismo de derechas. Por ésto, la política actual de los socialistas no puede ser otra que la oposición clara, firme y responsable. Una participación de los socialistas hoy en el gobierno de la Generalitat con CiU no podría suponer otra

(Pasa a la pàg. 28)

(Viene de la pág. 27)

cosa que un soporte subordinado a la política de la burguesía en Catalunya, donde a cambio de algunas posibles medidas democráticas, los socialistas perderían la credibilidad que deriva de mantener como alternativa nuestro proyecto específico de profundización de la autonomía y la democracia, de reconstrucción nacional de Catalunya y de lucha contra la crisis.

Una oposición orientada esencialmente a la presión, al condicionamiento, a la aceleración del proceso democrático de establecimiento del autogobierno, contra las debilidades y las vacilaciones de la derecha nacionalista tentada permanentemente — a causa de sus intereses de clase — a realizar una política de entendimiento o de coalición con la UCD y su gobierno, a fin de evitar que la dinámica del autogobierno refuerce el poder político y social de los trabajadores.

A través de la primacía del Parlamento, como supremo órgano de expresión de la voluntad de Catalunya y de dirección en la tarea de la reconstrucción nacional de Catalunya, los socialistas ejercitaremos este trabajo de oposición, de presión y de impulso democrático, conscientes de que la Generalitat estatutaria tiene que conseguir todavía del gobierno de Madrid los instrumentos fundamentales del autogobierno (a nivel financiero, de competencias, servicios, etc.) y que ésto implicará unos determinados niveles de acuerdos y de solidaridades con las fuerzas políticas catalanas que, desde planteamientos diferentes, pueden coincidir en una voluntad común de asentar unas bases operativas para el autogobierno. En esta perspectiva, los socialistas propiciaremos una línea de iniciativas parlamentarias orientada a establecer acuerdos y a obtener mayorías que apoyen un desarrollo progresivo de la legislación inicial de Catalunya: el Estatuto interior, la comarcalización, la ley electoral, la función pública, etc.

Esta política parlamentaria se llevará a cabo respetando en todo momento la transparencia de los debates, rehusando el consenso a puerta cerrada, y

Ponència de Línia Política. La taula de la comissió en un moment del llarg debat.

propiciando la más amplia explicación y difusión de los trabajos y confrontaciones parlamentarios. En el Parlament de Catalunya, los socialistas llevaremos a cabo, también, una defensa enérgica de los intereses de los trabajadores, de los agricultores, de los maestros y estudiantes, del mundo de la cultura, etc.

A través de esta tarea de oposición, será preciso esforzarse y poner de manifiesto ante la opinión pública, y especialmente entre los trabajadores, los intereses de clase que el gobierno de CiU representa, y de contraponer en todo momento esta opción de derecha con la alternativa de los socialistas en lo que se refiere a la construcción del autogobierno, la profundización de la democracia, la defensa de los intereses de los trabajadores, la lucha contra la crisis.

En este sentido es preciso decir que: un principio de coherencia política obliga a adoptar los principios de estrategia que el Partido había acordado hace pocos meses, pensando en una posible situación de partido de gobierno, a la situación de oposición en la que ahora nos encontramos.

En nuestro programa de gobierno para las elecciones del 20 de marzo, el Partido decidió,

después de puntualizar los elementos de la política de alianzas, que "en todo caso, los socialistas damos preferencia, en nuestro proyecto político, en vistas a un gobierno estable de Catalunya, a la colaboración de las fuerzas políticas más afines por sus planteamientos de clase y democráticos".

En la situación presente, este principio ha de traducirse en la voluntad de crear las condiciones para que puedan producirse acuerdos básicos entre las fuerzas políticas de la izquierda en el Parlament de Catalunya siempre que sirvan para hacer progresar el proyecto político socialista, que de una forma autónoma y diferenciada ha formulado nuestro Partido.

En resumen, la acción de los socialistas se dirigirá a afrontar con rigor y esfuerzo decidido la consecución de diversos objetivos confluyentes:

— **Construir Catalunya:** impulsar el proceso de construcción de autogobierno de la Catalunya Autónoma, en la perspectiva inmediata del afianzamiento del Estado democrático de las autonomías, y en el camino hacia la federalización. Los socialistas nos responsabilizaremos de este objetivo, desde la oposición: institucionalizar políticamente Catalunya,

dotar de contenido sus instituciones, descentralizar el poder político en las comarcas, ritmo rápido de transferencias a la Generalitat desde el Estado y desde las Diputaciones, etc. Pero esta tarea de impulso y de control, no será de corresponsabilización en el gobierno, ni tampoco, obviamente obstruccionista.

— **Al servicio de los intereses populares:** exigir de las instituciones de la Generalitat que afronten con carácter preferente los graves problemas que hoy afectan a los trabajadores y a la mayoría del pueblo como consecuencia de la crisis en los distintos aspectos: económicos, sociales, culturales, etc.

— **Para hacer realidad la alternativa de los socialistas:** explicitar en todo momento ante el pueblo que efectivamente existen alternativas en la democracia. No sólo alternativas de gobierno, de hombres y de equipos, sino fundamentalmente de proyectos para la construcción nacional de Catalunya. Los socialistas impulsaremos el proyecto nacional de los trabajadores concretado en nuestro programa y en la expresión de la Catalunya Nueva como alternativa a la propuesta de la burguesía nacional que tiene su expresión en el actual go-

(Pasa a la pág. 29)

(Viene de la pág. 28)

bierno de la Generalitat. El combate de clase y nacional de los trabajadores en Catalunya se contradice con cualquier fórmula de participación subordinada en el ejecutivo, con un pacto con CiU para gobernar la Generalitat que supusiera la subordinación del proyecto nacional de los trabajadores al de la burguesía. Por ésto mismo, la concreción de la alternativa socialista, de los trabajadores, en el gobierno de la Generalitat, supone la crisis del proyecto de gobierno de CiU y la formación de un gabinete que sea la expresión mayoritaria del proyecto nacional de los trabajadores para Catalunya.

En el Parlamento, el objetivo sería la definición de una política de oposición a la construcción de la Catalunya de la derecha que, al mismo tiempo, obligaría a todas las fuerzas de izquierda a definirse políticamente. Simultáneamente, se trataría de poner las bases para el eventual acceso al Gobierno cuando la unidad de acción parlamentaria de la izquierda, hegemonzada por los socialistas, estuviera bastante madura, cristalizada alrededor de un programa y sintinzada con las aspiraciones de los trabajadores y de las clases populares de Catalunya.

Fuera de las instituciones habría que promover y coordinar la movilización y un gran movimiento de apoyo en todo el país —haciéndose eco de sus aspiraciones— de sindicatos obreros, agricultores, centros culturales, artísticos y deportivos, movimientos ecologistas, feministas y de jóvenes, cooperativas obreras, asociaciones de vecinos, etc.

Elaboración inmediata

Leyes básicas. En estos primeros pasos de la Generalitat, los socialistas hemos de conseguir que las leyes básicas de funcionamiento queden configuradas de forma que en ningún momento su aplicación suponga prerrogativa alguna para el grupo que est  gobernando, ni mecanismo de manipulación de la voluntad expresada democráticamente por el pueblo.

Estas leyes han de suponer, por el contrario, el mecanismo democrático que regule los organismos políticos, asumiendo un doble sentido de actuación: el gobierno de Catalunya y la reconstrucción nacional bajo la dirección de los trabajadores.

En este sentido propondremos como leyes básicas de inmediata elaboración las siguientes:

a) Leyes institucionales:

- Ley del Parlament de Catalunya
- Ley del President de la Generalitat (elección, estatuto y atribuciones)
- Ley del Consell Executiu
- Ley del Organismo consultivo dictaminador de la constitucionalidad
- Ley del Síndic de Greuges
- Ley de la Sindicatura de Comptes de Catalunya
- Ley Electoral del Parlament de Catalunya
- Ley de la Organización Territorial
- Ley de Régimen Local
- Ley de Ordenación Presupuestaria
- Ley o leyes de la Administración y la Función Pública

b) Leyes sectoriales que den respuesta a los problemas más urgentes planteados por la sociedad catalana, tales como paro y primer empleo, enseñanza, etc.

Objetivos jurídico-políticos

Desarrollo del Estatut

Los socialistas hemos manifestado en repetidas ocasiones que el actual Estatut no es el que nosotros hubiéramos deseado, desde nuestra concepción de la sociedad, sino el mejor que se ha podido conseguir, teniendo en cuenta que la democracia supone aceptar opciones diferentes en función de los intereses sociales que define cada una.

Por ésto, es tarea primordial para nosotros conseguir que, a lo largo del proceso de elaboración de las leyes que desarrollarn los diferentes artículos del Estatut, nuestra opción socialista prevalezca sobre cualquier otra consideración que pueda resultar lesiva para los intereses de los trabajadores.

Dentro de esta concepción socialista, se deberán desarrollar al máximo las atribuciones de autogobierno que confiere el Estatuto de Autonomía, y dotar a las instituciones políticas de la Generalitat de la m xima capacidad para emprender la reconstrucción de Catalunya.

Estrategia de transferencia de competencias

Con el Estatut hay que diferenciar las competencias legislativas de las administrativas o

ejecutivas. Las competencias legislativas son aplicables desde la constitución y puesta en funcionamiento del Parlament. Sus leyes pueden referirse a servicios que aún no hayan sido transferidos. Las transferencias en este sentido sólo serán de los servicios necesarios para ponerlas en pr ctica.

Los socialistas hemos de esforzarnos en conseguir que la Generalitat sea desde el primer momento una institución eficaz en el proceso de consecución de la plenitud de autonomía para el pueblo de Catalunya. Esta es una labor que deberemos realizar tanto desde el Parlament como desde la calle, sensibilizando la opinión pública, a fin de que la transferencia de competencias de la Administración Central a la Generalitat no se convierta solamente en transferencia de problemas, sino que, al mismo tiempo, sea transferencia de poder real, tanto política como económicamente.

Objetivos económico-sociales
La salida de la crisis econ mica, conjuntamente con la transformación del Estado, son los grandes temas que define la situación política actual y a los cuales han de ajustarse necesariamente nuestros objetivos. La salida de la crisis hace necesario el abandono de la actual política coyuntural, carente de objetivos, y buscar soluciones a más largo plazo.

(Pasa a la pág. 30)

Ponència sindical. Debats llargs en la comiss  amb una única opció sindical.

(Viene de la pág. 29)

Un objetivo prioritario y permanente es la defensa de los intereses de los trabajadores y en función de ésto la respuesta socialista ha de suponer un reparto igualitario de los costes de la salida de la crisis y un avance de la democracia económica en la perspectiva de una sociedad más justa e igualitaria.

VENCER EN EL COMBATE MUNICIPAL

El partido de los socialistas ha de dar el máximo soporte a la tarea que los alcaldes y concejales socialistas llevan a cabo en los ayuntamientos democráticos de Catalunya. En este sentido debe procederse a un progresivo mejoramiento de las estructuras de apoyo político y de asistencia técnica que el Partido ofrece a los grupos municipales socialistas.

Vencer en el combate municipal es para nosotros un objetivo político de la máxima importancia, para garantizar el arraigamiento de la implantación socialista en los pueblos y ciudades de Catalunya. Este combate municipal tiene que ganarse con una gestión democrática, honesta, eficiente y enérgica, y también mediante una permanente iniciativa política que sepa comunicar a la sociedad, a la opinión popular, el sentido y el alcance de aquello que los socialistas están realizando dentro de los municipios democráticos. Sólo es posible conseguir resultados positivos en esta doble vertiente de eficacia en la testión y de popularización de la misma —si se afirma una fuerte compenetración entre las organizaciones del Partido y los grupos municipales socialistas. No sólo ha de existir entre ellos una intensa comunicación, sino también una estrecha compenetración política y funcional, sin que eso signifique interferencias en los campos de actuación propia.

En el terreno general, el Partido tiene que elaborar un programa general de prioridades en la acción municipal, en la línea de aportar soluciones a los más urgentes problemas de la vida municipal democrática,

desde el alcance de una financiación suficiente, hasta la concreción de medidas particulares, de inversión y subvención, a fin de contrarrestar los efectos de la crisis, especialmente el paro.

La concepción de la "governabilidad" de una Catalunya con mayoría socialista ha de irse insertando en la opinión popular sobre la base del incremento progresivo de confianza y entusiasmo de los sectores populares que aspiran a un programa de cambio, de mejoras concretas, de libertad y de progreso. Un programa que no se basa en atenuar nuestras confrontaciones con los sectores dominantes, con la derecha, sino, por el contrario, en la afirmación permanente de nuestras alternativas propias y diferenciadas. La acción municipal socialista en la presente etapa tiene que ser la mejor expresión positivizadora de esta concepción positiva de una Catalunya gobernada por los socialistas.

LA INSERCIÓN CRECIENTE DEL PARTIDO DE LOS SOCIALISTAS ENTRE LOS TRABAJADORES Y EL PUEBLO

En la etapa presente, el Partido ha de plantearse con impulso, recobrar la necesidad de incrementar substancialmente su presencia en todos los ámbitos de la sociedad catalana, manifestándose, de una manera incisiva y hábil, como lo que es en su sentido más profundo, el gran instrumento democrático para la emancipación de los trabajadores, o, dicho de otra manera, para que la inmensa mayoría de nuestro pueblo pueda vivir en libertad, de una manera más intensa y más auténtica, y sea más feliz. El impulso a esta línea de popularización progresiva del socialismo pasa por niveles muy diferentes, pero ha de tener como elemento fundamental una inserción creciente del Partido y de todos sus militantes entre los trabajadores y los sectores populares. Esta inserción tiene que desarrollarse a través de una actuación homogénea en sus planteamientos políticos, con el fin de llegar, con las actuaciones y el lenguaje más adecuados, a conectar con todos y cada uno de los sectores donde los planteamientos so-

cialistas pueden ampliar su enraizamiento y su fuerza. La práctica sindical de los socialistas reviste, en este sentido, una importancia capital.

A su vez, hay que proceder a una programación general (con ejes definidos de actuación, prioridades, ritmos, calendarios) para impulsar la proyección externa de la militancia socialista, con criterios de sectorialización de las iniciativas con tal de conseguir una máxima incidencia popular. El relanzamiento de la prensa socialista, un programa de difusión de literatura socialista, campañas de explicación política de masas, el trabajo organizado en el seno de los medios de comunicación para luchar contra el sitio informativo de la derecha, el impulso del trabajo cultural de los socialistas, la elaboración y difusión de alternativas sectoriales, etc. son aspectos esenciales de este trabajo de inserción popular y de masas que el Partido tiene que realizar sin dilaciones, a fin de recuperar el tiempo perdido y superar nuestras deficiencias actuales.

MAXIMO DESARROLLO DE LA ORGANIZACION Y DE LA ACTIVIDAD DEL PARTIDO

Estos objetivos de proyección y popularización de la presencia socialista sólo serán realizables con la existencia de un partido en crecimiento, fuerte, dinámico e implantado en el tejido social de Catalunya. Afirmar la necesidad de un desarrollo organizativo del Partido exige, al mismo tiempo, definir los elementos para su buen funcionamiento

interno y para el cumplimiento de los objetivos de dirección del proceso político y de expresión de la voluntad de los trabajadores.

Es preciso, en este sentido, crear las bases para iniciar una nueva dinámica en el funcionamiento organizativo interno y en la proyección social del Partido. Un conjunto de objetivos inmediatos aparecen aquí como una exigencia urgente. Por un lado, la revitalización de las Agrupaciones y la recuperación y ampliación de la base de militantes, el reforzamiento y el impulso del debate político de una forma no sectaria, el funcionamiento eficaz de las estructuras del Partido, el combate contra el sectarismo organizativo y contra la ineficacia. En suma, poner los medios para un relanzamiento organizativo que supere definitivamente el proceso de unidad orgánica de los socialistas de Catalunya.

Por otro lado, el Partido tiene que multiplicar sus militantes y asegurarse unos equipos de dirección que aseguren, a todos los niveles, el impulso de la mejora organizativa y del trabajo político. Sólo mediante un mejoramiento inmediato de los factores que más influyen en el desarrollo de un clima de entusiasmo y de confianza renovados en el seno del Partido (información interna, agilidad y eficacia de los servicios centrales y de las estructuras intermedias, formación, debate, explicación política permanente, desarrollo de una programación general de la acción política, etc.) será posible llevar el socialismo hacia unos objetivos de victoria en Catalunya.

ESCUELA SOCIALISTA DE VERANO DEL PSOE

Para los días 1, 2, 3, 4, 5 y 6 del próximo mes de septiembre, el PSOE organiza en Madrid una Escuela Socialista de Verano en la que serán tratados los siguientes temas:

- La crisis económica
- Clases sociales y cambio social
- El Partido Socialista
- Política sindical

Para información e inscripciones dirigirse a la Secretaría de Formación del PSC (PSC-PSOE), c/ Canuda n.º 26, 1.º. Tel. 301 75 99. BARCELONA.

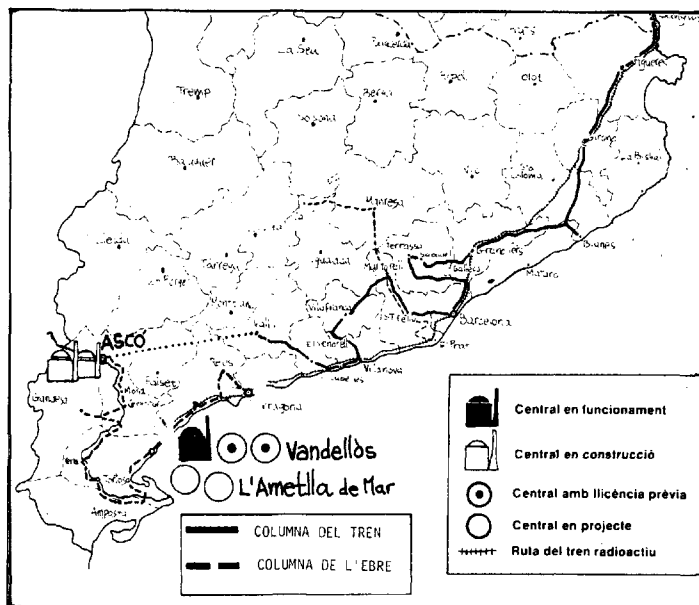
MARXA ANTINUCLEAR

Del 25 de juliol al 10 d'agost se realitzarà en Catalunya la Marxa Antinuclear, organitzada per el Comitè Antinuclear de Catalunya i altres col·lectius ecologistes. La Marxa planteja una reivindicació central: "Per una Catalunya no nuclear", i tres exigències concretes: Paralització de Ascó i Vandellòs, no a les mines d'urani, no al tren radioactiu.

El Partit se ha adherit i apoya la Marxa a través d'una resolució aprovada per la Comissió Executiva en la seva reunió del 21 de juliol, resolució que publicarem íntegrament. Encara que els socialistes matizem algunes de les reivindicacions dels organitzadors, és important garantir la presència socialista en un acte de mobilització popular com aquest. A continuació detallarem el recorregut de la Marxa, amb el fi de que les Federacions i Agrupacions puguin establir, en el marc de la resolució aprovada per la Comissió Executiva, les actuacions concretes a realitzar.

1. Columna "Tren Radioactiu"

Jul. 27 Figueres	Terrassa
28 Girona	2 Barcelona
29 Blanes	3 Martorell
30 Cardedeu	Ago. 5 Vilafranca del
Granollers	Penedès/L'Arboç
31 Gallecs	6 Vilanova i la Geltrú
Ago. 1 Sta. Perpètua	/Cubelles
La Llagosta	7 El Vendrell
Barberà del Ballès	8 Valls
	9 i 10 Ascó

2. Columna Baix Llobregat

Jul. 27 Prat de Llobregat	26 Reus
28 Gavà	27 Vilaseca-Salou
Viladecans	28 Mont-roig
29 St. Climent-St. Boi	29 L'Hospitalet de
30 Cornellà	L'Infant
31 Esplugues-St. Just	30 Vandellòs
Ago. 1 St. Feliu	31 L'Ametlla de Mar
2 Molins-St. Vicenç H.	Ago. 1 Deltebre
3 Pallescà	2 Amposta
St. Andreu Barc.	3 Tortosa
	4 Xerta
	5 Benifallet
	6 Gandesa
	9 i 10 Ascó

3. Columna Terres de l'Ebre

25 Tarragona

Resolució de la Comissió Executiva Nacional

EL PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC-PSOE) DONA SUPORT A LA MARXA ANTI-NUCLEAR

El Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE) reafirma, d'acord amb les resolucions aprovades al seu II Congrés, l'oposició dels socialistes catalans a la nuclearització del nostre país, no tan sols pels greus perills socials que comporta (possibles accidents de conseqüències imprevisibles, problemes de futur plantejats pels detritus radioactius), sino també perquè implica un desenvolupament econòmic i social enormement fràgil i perquè condueix a una dependència exterior fortissi-

ma. Així mateix els socialistes ens oposem a formes d'explotació de jaciments uranífers si això significa la destrucció de comarques de Catalunya.

Es per tot això que demanem:

1. Paralització de les obres o tancament definitiu de les centrals que funcionen actualment les quals no reuneixin condicions de seguretat, sigui pel seu disseny, instal·lacions o situació.

2. La no autorització per a la construcció de noves

centrals nuclears.

3. Moratòria nuclear i obertura d'un ampli procés d'informació i debat a tots nivells sobre la problemàtica de la energia.

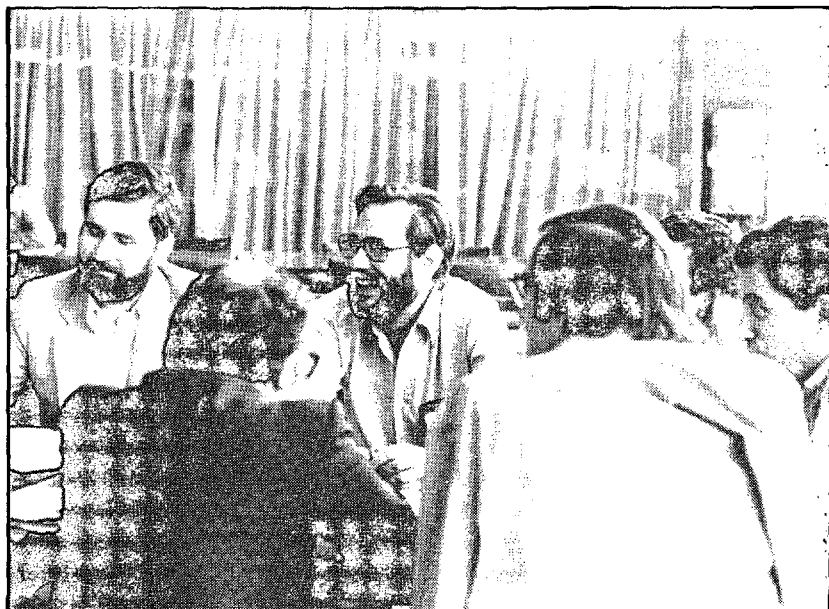
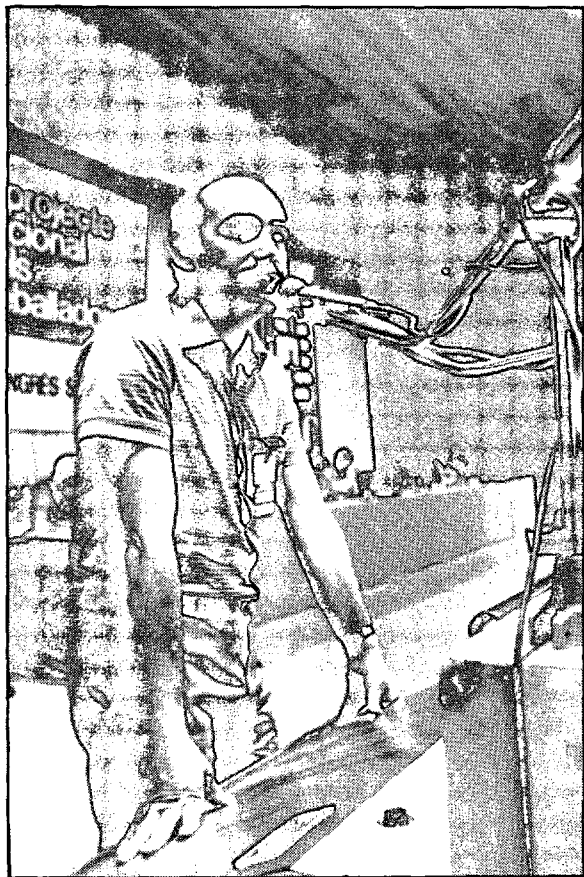
4. La constitució definitiva d'un Consell de Seguretat Nuclear depenent del Congrés dels Diputats, encarregat de dictaminar sobre les condicions de seguretat de les centrals ja construïdes o en procés de construcció.

5. Impulsar formes alternatives d'energia, en el marc d'un pla de racionalització

que eviti el malbaratament i potencii l'autonomia energètica.

6. Estudi i informació pública per part dels organismes de la Generalitat de la situació energètica de Catalunya i de les seves perspectives.

Es per tot això que la Comissió Executiva del PSC (PSC-PSOE), d'acord amb el mandat aprovat al II Congrés, expressa el suport del Partit a la Marxa Antinuclear que es realitzarà a Catalunya els dies 25 de juliol al 10 d'agost.

CONVIDATS FRATERNALS D'ESPANYA I DEL MÓN

Un gran nombre de convidats fraternals de partits socialistes i organitzacions populars, d'Europa, d'Amèrica Llatina i de tot el món. Els convidats socialistes de la resta de l'Estat espanyol foren també nombrosos. A les fotos, Julio Galeote i Javier Solana, que juntament amb Carmen García Bloise, portaven la representació de l'Executiva Federal del PSOE, i el representant del Front d'Alliberament de Palestina el qual es dirigeix al Congrés en la seva pròpia llengua.

EL CONGRÉS CENTRE D'ATENCIÓ PERIODÍSTIC

El II Congrés fou el tema de portada i pàgines destacades a tots els diaris durant tot un llarg cap de setmana. La premsa va tenir un accés directe i obert a totes les sessions, excepte a la discussió de l'informe de gestió i informació constant de totes les vicissituds del mateix.

REVENTÓS REELEGIT PRIMER SECRETARI

Joan Reventós i Carner en el moment en que és saludat pel president i el vice-president del Congrés, tot just proclamada la nova Comissió Executiva Nacional, de la qual Reventós n'ha estat reelegit primer secretari. Eren quasi les sis del matí de dilluns, dia 7 i estava a punt de finalitzar el segon Congrés del Socialistes de Catalunya.

